

TURUN
PIIRUSTUSKOULU
NYT!
2021

THE
TURKU
SCHOOL
OF
FINE ARTS,
NOW!

TURUN PIIRUSTUSKOULU NYT!

THE TURKU SCHOOL OF FINE ARTS, NOW!

2021

NYTT
KUVATAITEEN VALMISTUVIEN NÄYTTELY
FINE ARTS GRADUATION SHOW

NYTT – KUVATAITEEN
VALMISTUVIEN NÄYTTELY / FINE ARTS
GRADUATION SHOW

19.3.–25.4.2021

TURUN TAIDEHALLI / KUNSTHALLE TURKU
TURUN KAUPUNGINTAATERIN TAIDeseINÄ / TURKU CITY THEATRE, ART WALL
VARTIOVUOREN VESISÄILIÖ / WATER CISTERN
BRINKKALAN GALLERIA / BRINKKALA GALLERY

WWW.NYTT.FI

IINA GRÖHN
SATU KARHUMAA
HIDEKI KIMURA
SYLVESTER KIVELÄ
VILLE KIVINIEMI
JESSICA KOIVISTOINEN
TIMI KOSKI
KLAUS KOSKINEN
JENNI LAAKSONEN
ELINA LAHDENPERÄ
OTTILIA ORENIUS
ANU PERKKIÖ
ANNI PORRASMÄKI
SUSANNA SELIN
SAMPO SIRKKA
ALEKSI SYSTÄ
NIKO TAMPIO
VENLA TORPPA
EMILIA USVALAAKSO
FANNY VARJO
NIINA VILLANUEVA

J. HARTELIN
EMMI HYVÄRINEN
JOEL KARPPANEN
KRISTIINA KARSTEN
ESSU KOSKINEN
SAMI PIKKARAINEN
RIITTA POSTI
JUHA VAKKILAINEN

Turun Piirustuskoulu NYT!

The Turku School of Fine Arts, NOW!

2021

Toimittaja/Editor

Ilona Tanskanen

Proofreading

Elli Sillanpää

Graafinen suunnittelu / Graphic Design

Otto-Ville Väätäinen

Kansi/Cover

Niina Villanueva

Ääri, öljy kankaalle, 2020, 100 x 80 cm

Verge, oil on canvas

Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia

Kuvataiteen koulutus

Arts Academy at Turku University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

Turku 2021

isbn 978-952-216-778-1 (pdf)

Jakelu/Distribution

www.turkuamk.fi/julkaisut

NYTT – Kuvataiteen valmistuvien näyttely
Fine Arts Graduation Show

19.3.–25.4.2021

Turun Taidehalli / Kunsthalle Turku
Turun Kaupunginteatterin taideseinä /
Turku City Theatre, Art Wall
Vartiovuoren Vesisäiliö / Water Cistern
Brinkkalan galleria / Brinkkala Gallery

nytt.fi

SISÄLLYS / CONTENTS

- 6 Taina Erävaara, Taidekoulutuksen uusi normaali
12 Taina Erävaara, The new normal of art education
18 Riina Kotilainen & Susana Nevado, Julkisen taiteen pedagogiikka
haastaa taiteilijan roolia ja osaamista
24 Riina Kotilainen & Susana Nevado, Public art pedagogy challenges
the role and skills of an artist
30 Eero Merimaa, Julkinen tila ja digitalisaatio
36 Eero Merimaa, Public space and digitalisation
42 Okko Pöyliö, Antero – Taideaktivisti
50 Okko Pöyliö, Antero – Art activist
58 Eija Saarinen, Animaatiokoulutus on ollut aina uuden äärellä –
Turun taiteen ja viestinnän oppilaitoksesta Taideakatemiaan
66 Eija Saarinen, Animation studies have always been current – from
the Turku School of Art and Communication to the Arts Academy

ALUMNI

- 74 Merita Berg
78 Jussi Haro
82 Kristiina Korjonen
86 Lotta Leka
90 Laura Nevanperä
94 Mortti Saarnia
98 Andréa Vannucchi

- 102 KUVATAITAITEILIJAT / ARTISTS

TAIDEKOULUTUKSEN UUSI NORMAALI

Taina Erävaara

Kuvataiteen koulutus- ja tutkimuspäällikkö

Kirjoitan tätä tekstiä marraskuun pimeydessä. NYTT2021-näyttelyn avajaiset ovat ensi keväänä, ja en voi mitenkään ennustaa, miten yhä jatkuva koronaepidemia vaikuttaa tekeillä olevaan taiteellisten opinnäytetöiden kokonaisuuteen, tässä julkaisussa esiteltävien kuvataiteilijoiden teosten esittämiseen.

Viime keväänä NYTT 2020-näyttelyn avajaiset peruuntuivat. Suomeen julistettiin poikkeustila 18.3.2020, ja valmistuvien kuvataiteilijoiden NYTT 2020-näyttelyjen avajaisten piti olla 26.3.2020 Turun Taidehallissa, Brinkkalan galleriassa sekä Ullakolla ja Vartiovuoren Vesisäiliössä. Toisin siis kuitenkin kävi. Kuulasta keväistä päivää, jolloin näyttelykokonaisuus oli tarkoitus avata, väritti valtava haikeus.

Tämän jälkeen monia muitakin tapahtumia ja kohtaamisia peruttiin, myös Titanikin näyttelykalenteri meni koronakevään osalta uusiksi. Arte ry:n hallitus mietti luovia ratkaisuja. Sain ikimuistoksen puhelun: Titanik tarjosi ikkunoista galleriaan avautuvan näyttelytilan valmistuville kuvataiteilijoille. Mitä yhteisöllisyyttä ja solidaarisuutta! Opiskelijoilla olikin yllättäen mahdollisuus esitellä fragmentteja taiteellisista opinnäytetöistään. NYTT 2020 c/o Titanik -näyttely oli esillä 28.4.–27.6.2020 ja tarjosi ohikulkijoille mahdollisuuden nähdä nykytaidetta poikkeuksellisesta tilanteesta huolimatta.

Muutos tuli nopeasti, ja opiskelijat reagoivat siihen eri tavoin; keskiössä oli kuitenkin yhdessä tekeminen ja asioiden ratkaiseminen. Kalenterit täyttyivät nopeasti lukuisten online-kokousten virrasta. Valmistuvien kuvataiteilijoiden ohjaavana opettajana toiminut **Sari Torvinen** huomioi, että opiskelijoilla oli jaksamisen ongelmia ja joillakin kesti toisia kauemmin sopeutua uuteen tilanteeseen. Opettajan piti aistia, miten asioita voisi ratkaista opiskelijan parhaaksi.

Halusimme taata opiskelijoiden valmistumisen, joten taiteellisten opinnäytetöiden arviointi tässä poikkeuksellisessa tilanteessa perustui opinnäytetyönäyttelyn sijaan digitaalisiin portfolioihin: prosessiportfolioon ja taiteelliseen portfolioon. Arvioinnissa otettiin huomioon kaikki se työ, jota oli tehty. Dokumentoidut teokset ja artist's statement -tekstit avasivat opiskelijoiden taiteellista työskentelyä. Niin taiteellisten opinnäytetöiden arvioinnit kuin kuvataiteen kevätjuhlatkin järjestettiin videoyhteyden välityksellä, ympäristössä, josta on tullut niin usean ”uusi työhuone”.

Vuosi 2020 oli myös kuvataiteen koulutuksen juhluvuosi: Turussa on koulutettu kuvataiteilijoita 190 vuotta. Turun Piirustuskoulu perustettiin vuonna 1830, ja sen toiminta jatkuu Turun ammattikorkeakoulun kuvataiteen koulutuksessa Taideakatemiassa. Turussa toimii siis Suomen vanhin kuvataiteen tutkintoon johtava koulutus. Poikkeuksellinen tästä juhluvuodesta totisesti tuli. Alun perin suunnitelmissa oli juhlistaa merkkivuotta läpi

vuoden tekemällä näkyväksi kuvataiteen koulutuksen toimintaa. Suurimpana juhlistamisen aiheena näen kuitenkin kuvataiteen opiskelun ja muun toiminnan jatkumisen yhteisöllisyyden, jakamisen ja yhdessä tekemisen mahdollistamana.

Vuoden 2020 aikana modifioimme opetusta ja oppimisen prosesseja uuteen kontekstiin monta kertaa ja monin eri tavoin. Kevään poikkeustilan jälkeen syksyn hybridimalli on tuonut helpotusta; Taideakatemian tiloissa on ollut mahdollista opiskella turvavälein ja maskien kanssa. Kouluttajien korona-ajan muistilistalla ovat kuunteleminen, empatia, itsestä ja toisista huolehtiminen, uuden oppiminen, resilienssi ja joustavuus.

Uuteen, haasteelliseen, koronaepidemian värittämään arkeen sopeutuminen on sisältänyt lukuisia peruuntuneita kohtaamisia ja osalle jopa henkilökohtaisia menetyksiä. Kukaan ei onneksi ole täysin yksin. Unelmoiminen tutuista asioista, kuten arkisista kohtaamisista Taideakatemian käytävillä, vapaudesta liikkua sekä kuljeskella uusissa ympäristöissä, on

osaltaan auttanut elämään eteenpäin. Unelmoimme asioista, jotka ennen koronaa olivat itsestäänselvyksiä.

Poikkeuksellisessa ajassa on myös syntynyt jotakin poikkeuksellista. Kansainvälisistä hankkeista ja verkostoista olemme löytäneet kollegiaalista jakamista, yhdessä ajattelun ja tekemisen uusia avauksia. Julkisen taiteen pedagogiikan kehittämiseen keskittyvässä PARTGO-hankkeessa järjestimme opiskelijoille (Budapest, Dublin, Tallinna, Turku) viime keväällä kansainvälisen intensiivityöpajan kokonaan online-ympäristöissä. Tämä oli hankkeessa toimivien opettajien yhteinen ja onnistunut pedagoginen operaatio, joka korvasi Turkuun suunnitellun ja peruuntuneen työpajan.

Kuvataiteen kouluttajien kansainvälisen PARADOX-verkoston foorumin *Urgencies and Emergencies* piti myös olla tänä syksynä Turussa. Peruuntuneen tapahtuman tilalle syntyi uusi videoyhteydellä tapahtuva ajankohtaisten keskustelujen sarja PARADOX Community Conversations, jossa kuvataiteen kouluttajat Australiasta, Euroopasta ja Yhdysvalloista pohtivat yhdessä tämän hetken taidekoulutuksen haasteita, jakavat osaamistaan ja omia kokemuksiaan. KUNO-verkostossa olemme puolestaan jakaneet kokemuksia mm. koronatilanteen vaikutuksista koulutuksen järjestämiseen ja kuvataiteen koulutuksen digitaalisesta käänteestä, sen hyödyistä ja haasteista. Työyhteisöstäni on tullut kirjaimellisesti kansainvälinen.

Taidekoulutusten tilanteista ja tulevaisuudesta on tarvetta keskustella laaja-alaisesti ja avarakatseisesti. Muutoksista. Prosesseista. Herkkyydestä ja hauraudesta. Hitaudesta. Empatiasta. Itsestä ja toisista huolehtimisesta. Valtarakenteista ja vastuista. Mahdollisuudesta epäonnistua ja kokeiluihin kannustamisesta. Mihin taidekoulutus on menossa ja miten se vastaa aikaamme, jossa elämme paitsi koronapandemian keskellä myös suurten

yhteiskunnallisten ja ekologisten haasteiden keskellä sekä monimutkaisten eettisten kysymysten äärellä?

Onneksi taiteella on kyky uudistua ja taidekoulu on yksi taiteen uudistamisen paikoista. Nykytaide on erinomainen väline kannanottoihin, aikamme kriittiseen tarkasteluun, vastuulliseen ja yhteisölliseen toimintaan, kyseenalaistamiseen, uusien toimintatapojen luomiseen ja kollektiivien synnyttämiseen. Taide on yksi mahdollisuus mielekkään ja uteliaan elämän rakentamiseen, johon sisältyy myös jatkuva oppiminen. Taidekoulutus puolestaan mahdollistaa kunkin opiskelijan oman erityisen äänen ja ilmaisun löytämisen, oman ajattelun kirkastamisen, mikä on yksi Taideakatemiaan kuvataiteen koulutuksen vahvuuksista – ja on nähtävissä tämän julkaisun alumnien ja valmistuvien kuvataiteilijoiden teoksista ja teksteistä.

Lisätietoja:

www.partgo.turkuamk.fi

www.paradoxfineartforum.com

www.kunonetwork.org

THE NEW NORMAL OF ART EDUCATION

Taina Erävaara

Head of Education and Research in Fine Arts

I am writing this text in the darkness of November. The opening of the NYTT 2021 exhibition is next spring, and I cannot predict how the still ongoing coronavirus epidemic will impact the ensemble of artistic final thesis projects, the presentation of works of art made by the artists introduced in this publication.

Last spring, the opening of the NYTT 2020 exhibition was cancelled. On 18 March 2020, a state of emergency was declared in Finland. The opening of the exhibition for graduating artists, NYTT 2020, was supposed to be on 26 March 2020 in Kunsthalle Turku, Brinkkala Gallery and Attic, and Vartiovuori Cistern. Unfortunately, this did not happen. The bright spring day that was supposed to be the exhibition's grand opening was tinged by deep melancholy.

After that, many other events and meetings were cancelled. The art gallery Titanik's entire exhibition calendar was rescheduled during the "coronavirus spring" too. The artist's association Arte ry's board thought of creative solutions. I received an unforgettable call: Titanik offered the graduating artists an exhibition space that can be viewed through windows. What a sense of community and solidarity! Suddenly, the students had an opportunity to present fragments of their artistic thesis works. The NYTT 2020 c/o Titanik exhibition was open from 28 April to 27 June 2020, and passers-by could view contemporary art despite the unusual circumstances.

The change took place quickly, and the students reacted to it differently – however, working together and solving problems were at the heart of it. Timetables were quickly filled with a stream of online meetings. The teacher supervising the graduating artists, **Sari Torvinen**, noted that students had problems coping with work and some took longer than others to adjust to

the new situation. The teacher had to think of ways to solve matters in the students' best interests.

We wanted to ensure that the students could graduate, so assessing their artistic thesis works in these unusual circumstances was based on digital portfolios instead of the exhibition: a process portfolio and an artistic portfolio. The assessment considered all the work that had been made. Documented pieces and artists' statements opened up how the students had worked artistically. Both the assessment of artistic thesis works and the end-of-term celebration of fine arts were organised via a video connection, in an environment that has become the "new office" for so many.

The year 2020 has also been a celebratory year of fine arts education: Turku has taught visual artists for 190 years. The Turku School of Fine Arts was established in 1830, and it still continues as fine arts education in the Arts Academy at Turku University of Applied Sciences. Finland's oldest educational programme leading to a degree in fine arts is therefore in Turku. This celebratory year certainly was unexceptional. Originally, the plan was to celebrate the special year throughout the year by highlighting the everyday of fine arts education. Instead, to me the greatest thing to celebrate is how the fine arts studies and other operations could continue thanks to the community, by sharing, and by working together.

In 2020, we modified the teaching and learning processes in the new context, often and in many different ways. After the state of emergency in spring, the autumn's hybrid model has made things easier; students have been able to study in the Arts Academy's facilities with safety distances and face masks. Teachers' checklists during COVID-19 have included listening, empathy, looking after yourself and others, learning new things, resilience, and flexibility.

Adjusting to the new, challenging, coronavirus-themed everyday lives has brought several cancelled encounters and even personal losses. Fortunately, no one is entirely alone. Dreaming about familiar things, such as running into people in the Arts Academy's corridors or the freedom to travel and move in new environments, has helped move forward in life. We dream of things that we took for granted before COVID-19.

The unusual circumstances have also created something exceptional. We have discovered collegial sharing and new openings for thinking and working together in the international projects and networks. Last spring, the PARTGO project that focuses on the development of public art pedagogy provided an international and intensive workshop for students (Budapest, Dublin, Tallinn and Turku), entirely in an online environment. This was a successful pedagogic collaboration by the teachers involved in the project, and it replaced the workshop that was supposed to take place in Turku.

The *Urgencies and Emergencies* forum of fine art teachers' international PARADOX network was also supposed to take place in Turku this autumn. To replace the cancelled event, a new series of conversations through video connections, PARADOX Community Conversations, was organised, in which fine arts teachers from Australia, Europe and the United States gathered to talk about the challenges of current art education, and to share their expertise and experiences. In the KUNO network, we have shared our experiences on how COVID-19 has affected education, as well as the digital turn of fine arts education, its benefits and challenges. My working community has literally become international.

There is a need to discuss the current situation and future of art education in a wide and open manner. The changes. The processes. Sensitivity and fragility.

Slowness. Empathy. Looking after yourself and others. Power structures and responsibilities. The chance to fail and encouraging to experiment. Where is art education headed and how does it correspond to the time we live in – not just in the middle of the coronavirus pandemic, but also among the large societal and ecological challenges, as well as in light of ethical questions.

Luckily, art has the ability to reform and an art school is one of the places where this reform happens. Contemporary art is an excellent means to take a stand, critically observe our times, join responsible and communal activities, question, create new ways of action and collectives. Art is one possibility for building a meaningful and inquisitive life, which contains the idea of continuous learning. For its part, art education allows each student to find their own voice and expression, enlightening their personal thinking, which is one of the strengths of fine arts education at the Arts Academy – and it can be seen in the works and texts by the alumni and graduates of this publication.

More information:

www.partgo.turkuamk.fi

www.paradoxfineartforum.com

www.kunonetwork.org

JULKISEN TAITEEN PEDAGOGIIKKA

HAASTAA TAITEILIJAN ROOLIA

JA OSAAMISTA

KampusART-taideohjelman taidekoordinaattori Riina Kotilainen

Maalauksen pt. tuntiopettaja Susana Nevado

KampusART-taideohjelma on yksi merkittävimpiä julkisen taiteen hankkeita Suomessa. Vuonna 2018 alkaneen, lähes miljoonan euron taideohjelman ytimessä on korkeatasoinen ja rohkea nykytaide, joka lisää Kupittaaan kampuksen vetovoimaisuutta sekä rakentaa rakennuksen ja alueen identiteettiä. Taideohjelmaa koordinoi Turun AMK:n Taideakatemia, ja se toteutetaan Turun AMK:n ja Turun Teknologiaakateemien yhteistyönä.

Pedagoginen ulottuvuus on oleellinen osa taideohjelmaa. Ammatti-taiteilijoiden lisäksi taideohjelman toteuttamiseen on osallistunut myös kuvataiteen opiskelijoita, joita koulutetaan julkisen taiteen ammattilaisiksi. Samalla kehitetään julkisen taiteen pedagogiikkaa.

YHTEISTYÖ, MITTALUOKKA, RAKENNUSPROSESSIEEN NOPEUS JA PROJEKTINHALLINTA HAASTEINA

Julkinen taide vaatii tekijältään paljon. Toimintaympäristö ja osapuolet ovat hyvin erityyppisiä kuin esimerkiksi galleriaan sijoittuvassa näyttelyprosessissa.

Aktiivisella vuorovaikutuksella ja kuuntelulla on tärkeä rooli taidehankkeen onnistumisen kannalta. Keskiössä on yhteistyö, sillä taiteilijasta tulee osa moniammatillista tiimiä ja ikään kuin yksi alihankkijoista. Tämä vaatii eri ammattiryhmien puhetaipien ymmärtämistä ja toisaalta myös puhumista: taiteilijan tulee ymmärtää, kenen kanssa puhutaan taiteen sisällöistä ja kenen kanssa teknisistä ratkaisuista. Julkisen taiteen projekteissa eri osapuolten toiveet ja intressit limittyvät, ja niiden joukossa pitäisi pystyä luovimaan pitäen kirkkaana itselle asetetut taiteelliset tavoitteet.

Julkisen taiteen projektit ja hankkeet ovat yleensä mittaluokaltaan suuria. Taiteilijoita saattaa olla monia, ja toisiinsa limittyvät, samanaikaiset teosprosessit luovat omaa haastettaan. Lisäksi rakennusprosessin vauhti on yleensä kova, mikä vaikuttaa myös teosten toteutusprosessiin. Taiteilijan tulee tuntea rakennusprosessin kulkua, joka määrittää usein myös taiteen toteuttamisen teknisiä lähtökohtia tai aikatauluja.

Projektinhallinnalliset taidot korostuvat, kun aikatauluista tulee pitää kiinni ja hahmottaa taiteellisen työskentelyn koko kaari ideasta valmiiseen taideteokseen. Myös julkisessa taiteessa pätee sanonta ”hyvin suunniteltu on puoliksi tehty”, mutta yleensä prosessi tuo mukanaan odottamattomia yllätyksiä. Yksinkertaiseksi ajateltu rakenne tai asennus voi osoittautua sellaiseksi, jonka ratkaisemiseen tarvitaan joukko eri alojen ammattilaisia.

JULKISEN TAITEEN PEDAGOGIIKKA PERUSTUU VUOROVAIKUTUKSEEN

Taide ja muut kulttuuriset käytännöt ja oppimisprosessit poikkeavat olennaisesti formaalista koulutuksesta. Taide avaa uusia tapoja nähdä, tuntea, kokea ja kuvata maailmaa. Myöskään julkinen taide ja julkisen taiteen pedagogiikka eivät ole vakiintuneita aloja.

Julkisen taiteen pedagogiikalle on olennaista, että kouluttaja ei voi määrätä tai tietää etukäteen, mitä opiskelija tekee. Sen sijaan opettaja voi pyytää opiskelijoita tutkimaan ympäristöä ja kertomaan havainnoistaan ja ajatuksistaan. Taiteellinen pedagogiikka on sellaisten siirtymätilojen luomista, joissa yksilöitä haastetaan kohtaamaan monimuotoisuuden kohtaamisesta johtuvat ambivalenssit. Tarvitaan kaksisuuntaista vuorovaikutusta niin opettajan ja opiskelijoiden kuin opiskelijoiden ja taideteoksen kohtaavan yleisön välillä.

OPISKELIJOIDEN KAMPUSART

KampusART-taideohjelman aikana kuvataiteen opiskelijat ovat ideoineet teoksia kahdella opintojaksolla. Opiskelijoilta haettiin teosideoita Kupittaaan uuden kampusrakennuksen hisseihin ja wc-tiloihin sekä teemoitettuihin tiloihin ja rakennuksen Joukahaisenkadun puoleiseen julkisivuun. Tavoitteena oli tuoda uudisrakennukseen yllätyksellisiä ja rohkeita teoksia, jotka istuvat luonnolliseksi osaksi taideohjelman kokonaisuutta.

Julkisen taiteen pedagogiikka kannustaa tarkastelemaan taiteilijan roolia uudesta näkökulmasta. Opiskelijoille julkinen taide tarjoaa useita oppimisen paikkoja sosiopoliittisen ympäristön hahmottamisesta teoreettisten ja analyttisten työkalujen haltuunottoon. Julkista taidetta tekevä taiteilija on kuin kouluttaja, joka suhtautuu yleisöön ja taideteokseen interaktiivisella ja moniulotteisella tavalla. Tämä avaa uudenlaisia vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia luomisen prosesseille.

Pedagogisena tarkoituksena on ollut tarjota opiskelijoille erilaisia abstrakteja ja konkreettisia työkaluja julkisen taiteen tekemiseen. Opintojaksojen aikana esiin ovat nousseet esimerkiksi 3D, sopimusmallit ja teoksen elinkaari. Niiden avulla opiskelija on valmistanut teosidean ja -ehdotuksen, jonka hän on esitellyt kurssin aikana.

Opettajan tehtävänä on ollut vahvistaa tietoja julkisesta taiteesta eri näkökulmista. Samalla opettaja on antanut tarpeelliset raamit opiskelijalle: esitellyt pedagogisen kohteen, käynyt opiskelijoiden kanssa paikan päällä ja määritellyt kurssitehtävän reunaehdot. Opettaja on pitänyt huolta aktiivisesta ohjausprosessista ja säännöllisistä tapaamisista, joiden yhteydessä hän on kannustanut opiskelijoita tarvittaessa muuttamaan lähestymistapaansa ja

pyytänyt heitä tutkimaan tiettyyn aiheeseen liittyvää julkista taidetta, mikäli on ollut tarpeen.

JULKINEN TAIDE ON MERKITYKSELLISTÄ MYÖS KUVATAITEILIJALLE

Julkisen taiteen rooli on kahtalainen. Sillä halutaan parantaa rakennettua ympäristöä, ja samalla se tarjoaa taiteilijoille työtilaisuuksia ja mahdollisuuden saada toimeentuloa. Gallerianäyttelyihin verrattuna julkisen taideteoksen tekeminen vaatii usein rutkasti enemmän työtä, mutta toisaalta se tuo varmaa tuloa.

Julkisen taideteoksen ideointi- ja toteutusprosessissa vaadittavat taidot ovat olennaisia myös muissa taiteellisissa prosesseissa. On tärkeää osata esittää idea hyvin — on kyseessä sitten näyttelysuunnitelma tai kilpailuehdotus julkiseksi taideteokseksi. Hyvät vuorovaikutus- ja neuvottelutaidot ovat tärkeä osa kaikkea taiteellista työskentelyä. Pedagogisilla valinnoilla ja toimintatavoilla voidaan vahvistaa eri osaamisalueita jo opiskeluaikana, jolloin valmistuvilla kuvataiteilijoilla on valmiudet työskennellä myös haasteellisissa mutta palkitsevissa julkisen taiteen hankkeissa.

Fanny Varjo & Niina Villanueva: Anomalia (2020, kuvamanipulaatio ja kirjonta kierrätyskankaalle)
Fanny Varjo & Niina Villanueva: Anomaly (2020, photo manipulation and embroidery on recycled fabric)
Kuva/photo: Vesa Aaltonen

PUBLIC ART PEDAGOGY CHALLENGES

THE ROLE AND SKILLS OF AN ARTIST

Riina Kotilainen, art coordinator, the KampusART arts programme

Susana Nevado, painting, lecturer

The KampusART arts programme is one of the most significant public art projects in Finland. The programme with a funding of nearly a million euros started in 2018, and its focus is on high-quality and bold contemporary art, which increases the attractiveness of the Kupittaa Campus and constructs the identity of the building and area. The arts programme is coordinated by the TUAS Arts Academy, and it is implemented in cooperation by TUAS and Turku Technology Properties.

The pedagogical dimension is an integral part of the arts programme. In addition to professional artists, the programme has involved fine art students who are to become public art professionals. At the same time, the the public art pedagogy is developed.

COOPERATION, SCOPE, SPEED OF THE CONSTRUCTION PROCESSES AND PROJECT MANAGEMENT ARE CHALLENGING

Public art demands a lot from an artist. The operating environment and partners are very different to those involved in a gallery exhibition, for example.

Active cooperation and listening play an important role in the success of the public art project. The focus is on cooperation, as the artist becomes a part of a multi-professional team and a kind of a subcontractor. This calls for understanding between the ways different professional groups speak, and on the other hand, talking as well: the artist must understand whom to talk to about the artistic content and whom about the technical solutions. In public art projects, the wishes and interests of different parties may overlap, and the artist needs to be able to steer through them whilst keeping their own artistic goals clear in mind.

Public art projects are usually large in scale. There may be several artists, and the concurring processes overlap and pose a challenge themselves. In addition the schedule of construction processes is often tight, which has an impact on the artistic processes. The artist must know what the construction process is like, as it often determines the technical starting points or schedules for the art itself.

Project management skills are highlighted, and the artist needs to follow the schedules and understand the entire process of the piece, from an idea to the finalized artwork. The saying “a job well planned is a job half done” also applies to public art, but the process still often involves unexpected surprises. A simple structure or installation can turn out to a challenge that requires a group of different professionals to solve.

PUBLIC ART PEDAGOGY IS BASED ON INTERACTION

Art and other cultural practices and learning processes are fundamentally different than formal education. Art opens up new ways to see, feel, experience and picture the world. Public art or public art pedagogy are neither a stable field.

A crucial feature of public art pedagogy is that the educator cannot dictate or know beforehand what the student is going to make. Instead, the teacher can ask the students to explore their surroundings and express their observations and thoughts. Artistic pedagogy is the creation of transition spaces that challenge individuals to face the ambivalences of variety. You need two-way interaction both between the teacher and students and the students and the public facing the work of art alike.

KAMPUSART BY STUDENTS

During the KampusART arts programme, fine arts students have designed works of art in two modules. The students gave ideas for art to the new Kupittaa campus lifts and restrooms, as well as thematic facilities and the facade of the building on Joukahaisenkatu. The aim was to bring unexpected and bold works of art to the new campus building as a natural part of the arts programme.

Public art pedagogy encourages to explore the roles of an artist from a new angle. Public art provides many learning opportunities for students, from interpreting the socio-political environment to managing theoretical and analytical tools. An artist working on public art is like an educator who takes an interactive and multidimensional approach to the public and the work of art. This opens new alternatives and opportunities for artistic processes.

The pedagogic purpose is to offer students different abstract and concrete tools to make public art. Some of the course themes have included 3D, contract models and the life cycle of art. They have helped students make ideas and proposals for works of art, which they have presented during the course.

The teacher's task is to give different perspectives on public art. At the same time, the teacher provides the framework for the student: presenting the pedagogic assignment, visiting the site together with the students, and defining the boundaries for the course assignment. The teacher steers the processes actively by arranging regular meetings, during which they encourage students to change their approach and ask them to study public art on a certain theme when needed.

PUBLIC ART IS MEANINGFUL FOR THE ARTIST AS WELL

The role of public art is twofold. It aims to improve the built environment, but it also provides employment opportunities for artists and possibilities of making a living. Compared to gallery exhibitions, public art often requires much more work, but on the other hand, it brings a guaranteed income.

The skills required in the idea and implementation processes of public art are fundamental in other artistic processes as well. It is important to be able to present your idea well – whether it is an exhibition plan or an entry for a public art competition. Good interaction and negotiation skills are a vital part of all artistic work. Pedagogic choices and methods strengthen different skills already during the studies, which gives the soon-to-graduate artists the ability to work in challenging public art projects.

JULKINEN TILA JA DIGITALISAATIO

Eero Merimaa

Kuvanveiston pt. tuntiopettaja

Kuvataiteilija **Philip Napier** osoittaa sormellaan kivenlohkareista kasattua muurin päätyä Lamb Alley'n ja High Streetin kulmassa. Aikoinaan kaupungin muuri jakoi dublinilaiset ja määräysvaltaa käyttäneet britti-imperialistit tiukasti kahteen alueelliseen ja sosiaaliseen kastiin. Turistille kolonialistisen valtarakenteen historia näyttäytyy yksityiskohdissa: pubissa on takan päälle ripustettuna hirtetyn vallankumousaktivistin kuolinnaamio.

Syksyllä 2019 keskustelimme PARTGO-nimisen hankkeen aloituspalaverissa julkisesta taiteesta. Mietimme, miten historia ja politiikka näkyvät julkisessa tilassa. Minkälaisia näkyviä ja näkymättömiä muureja ympärillämme on ja miten taiteilijan työ sijoittuu suhteessa niihin?

Suomalaisesta näkökulmasta katsottuna poliittisten voimasuhteiden korostunut merkitys julkisen taiteen kontekstissa mietityttää. Ikään kuin meillä ei täällä olisi samalla tavalla raflaavaa, poliittisten konfliktien jännitteistämää julkista tilaa kuin irlantilaisilla.

Kollegoiden kertomukset tekevät tilanteen kuitenkin selväksi: totta kai julkisessa taiteessa on aina kyse politiikasta. Ja rahasta. Kuka saa sanoa ja kuka sen sanomisen maksaa? Ja minkälaista hyötyä sanomisella tavoitellaan? Myös Suomeen sodan jälkeen pystytetyt modernistiset patsaat asettuvat historialliseen kontekstiinsa – voimme vain miettiä, miten vaade poliittisesta korrektiudesta on vaikuttanut suomettumisen ajan julkiseen taiteeseen.

POLIITTISUUS LEIMAA JULKISTA TILAA TAVALLA TAI TOISELLA

Poliittisuus voi olla kovaa ja äänekkästä. Se voi olla myös pehmeää, hiljaista tai piilossa. Instituutionaalisen taidejärjestelmän auktorisoimat patsaat ja veistokset hallitsevat julkisen taiteen yhtä, pölyiseksikin miellettyä kulmaa. Toisella puolella palettia ovat vastakulttuureista ammentavat seinäkirjoitukset, laittomat graffitit ja antimonumentalistisen filosofian synnyttämä katuaktivismi. Oma lukunsa ovat happening-perinteestä juontuvat taideinterventiot, lyhytkestoiset ja performatiiviset iskut arkimaisemaan, unohtamatta erilaisten yhteisöjen dynamiikkaa tutkivia sosiaalisen taiteen muotoja. Nämä kaikki ovat eri tavoilla valtaa käyttävien tahojen ilmaisia julkisessa tilassa.

Ei ole vain yhtä julkista taidetta, koska ei ole vain yhtä julkista tilaa. Julkisen taiteen, kuten kaiken nykytaiteen kohdalla, käsitteiden tarkentaminen ja kontekstin määrittäminen on ensimmäinen tehtävä. Sitten voidaan toivoa, että keskustellaan ehkä samoista asioista.

JULKISEN TAITEEN PEDAGOGIikkaa KEHITETÄÄN PARTGO-HANKKEESSA

PARTGO-hankkeen tehtävänä on kartoittaa ja kehittää julkisen taiteen pedagogiikkaa. Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia partnereita hankkeessa ovat taidekoulut Dublinissa, Tallinnassa ja Budapestissa. Hankkeen toiminnalliseksi rungoksi on suunniteltu kansainvälisenä yhteistyönä toteutettavia työpajoja jokaisessa osallistujamaassa. Opiskelijoiden ja opettajien tehtävänä on työskennellä julkisen taiteen laajalla kentällä tarkastellen julkisen taiteen laajan kentän ympärille kiertyneitä teoreettisia ja

pragmaattisia kysymyksiä. Digitalisaation mahdollisuudet on merkitty suunnitelmiin, mutta vasta tulevat tapahtumat tuovat esille sen todellisen roolin hankkeessa.

Ensimmäinen työpaja suunniteltiin tapahtuvaksi keväällä 2020, mutta viimeistään maaliskuussa rajojen sulkeuduttua kävi selväksi, että suunnitelmia oli muutettava. Maailmanlaajuiseksi leviävä kriisi katkoi Euroopan liikenneyhteydet ja sosiaalisen kanssakäymisen tilat. Kaikki kansainväliseen liikkuvuuteen pohjaavat projektit on laitettu tauolle.

KORONAKRIISI AVAA VIRTUAALISEN JULKISEN TILAN Aiempää LAAJEMMALLE YLEISÖLLE

Kriisitilanteen syventyessä kommunikaatiobisnes tarjoilee kanssakäymisen ja työnteon ratkaisuksi erilaisia etäyhteydenpitovälineitä. Amerikkalainen Zoom Video Communications syrjäyttää nopeasti Skypen ja muut Microsoftin käyttöliittymät huolimatta sovelluksen väitetyistä tietoturvapuutteista. Internetin virtuaalinen tila konkretisoituu suurimmalle osalle meistä ensimmäistä kertaa ihan oikeasti, kun työskentelylle ja sosiaalisille kontakteille ei yksinkertaisesti ole muuta paikkaa.

Turkuun suunniteltu työpaja päätettiin korvata julkisen taiteen webinaarilla. Webinaarin painopisteet olivat opiskelijoiden kohtaamisissa ja verkkoyhteistyössä sekä Turun ammattikorkeakoulun uuden kampuksen taideohjelman myötä julkisen taiteen osallistavissa mahdollisuuksissa. Kuvataiteilija **Otto-Ville Väätäinen** fasilitoi erinomaisesti toteutuneen tilaisuuden. Opiskelijat työskentelivät uudentyyppisessä ympäristössä sujuvasti.

Eräs opiskelijaryhmä kartoitti kampusympäristöön sijoittuvan osallistavan taideteoksen tai taiteellisen ympäristön mahdollisia lähtökohtia. Mukana oli monitaustaisen yleisön yhteen

sitovaa (virtuaalista) pelillisyyttä mutta myös hyvin konkreettisia, leikkiin, hoivaamiseen ja vastuullisuuteen kannustavia elementtejä.

Internetin etäympäristössä koostettu konsepti pitää sisällään vahvasti materiaalisia, paikkaan ja läsnäoloon viittaavia elementtejä. Tämä korostaa digitaalisuuden roolia työvälineenä, keinona hahmotella tiloja, joissa inhimillisesti merkittävät kokemukset voivat tapahtua. Sanotaan, että digitalisaation myötä fyysinen paikka menettää merkityksensä ja voimme olla yhteydessä toisiimme mistä tahansa. Tämä pitää kyllä paikkansa, mutta tavoitteet yhteyden pitämiseen ovat kuitenkin jossain muualla, oikeissa kohtaamisissa. Fyysisuus ja kontaktit ovat tärkeitä: pidentyneen kriisin keskellä todelliset kohtaamiset tuntuvat arvokkailta.

Internet on jo monesti ehditty julistaa julkiseksi tilaksi tai ainakin sen jatkeeksi. Edellisen esimerkin kaltainen, digitaalisessa ympäristössä rakentunut ajattelu on varsin toisenlaista kuin esimerkiksi sosiaalisen median alustoille tuotettu sisältö, jonka tarkoitus on toteutua pelkästään virtuaalisessa tilassa. Kuvataiteilija **Susana Nevado** on tehnyt opiskelijoidensa kanssa kokeiluja sosiaaliseen mediaan ja tarkastellut nettitaidetta julkisen taiteen näkökulmasta.

KRIITTINEN NÄKÖKULMA DIGITAALISEEN JULKISEEN TILAAN

Minkälaista sitten on internetin julkinen tila? Se ei ainakaan ole arvoneutraalia. Se ei myöskään ole aineetonta tai materiaalsuuden ulkopuolella. Digitalisaation riippuvuus energiantuotannosta tai sen kipeä suhde konfliktimineraaleihin jää usein mainitsematta. Erään tulkinnan mukaan netin hiilijalanjälki vastaa lentoliikenteen päästöjä (Yale Environment 360, 2018). Netin topologian poliittisesta painosta keskustellaan asiaan perehtymättömien kesken melko vähän. Valokuitujen ja tukiasemien infrastruktuuri ei kuitenkaan määrittele tilan sisältöä tai toiminnan rakennetta. Se toimii kaavaluonnoksena

ilman merkintöjä vapauksista tai vastuusta. Muodon ja sisällön tuotanto ja hallinta on annettu käyttäjille ja ennen kaikkea kaupallisen sektorille.

Koronan vauhdittamana digitalisaatio rakentaa virtuaalista peittoa fyysisen maailman päälle. Fyysiselle todellisuudelle on olemassa toinen, etäkanssakäymisen, kommentoinnin ja tykkäyksen logiikalle rakentunut digiulottuvuutensa.

Kirjoituksen alussa pohdiskelin yhteiskunnallisten murrosten, julkisen tilan ja taiteen välisiä yhteyksiä. Diktatuurit ja hallintakoneistot poliittisen voiman representaatioineen ovat rakentaneet julkista tilaa ja julkisen taiteen tilaa, jonka käytännöt määrittelevät koko kentän toimintamalleja pitkälle ohi oman elinkaarensa. Sisällöntuotantoapplikaatioita tuottavat korporaatit hallitsevat suvereenisti verkon julkista tilaa ja samalla tukevat niitä toimintamalleja, jotka parhaiten edesauttavat niiden omia tavoitteita. Tavoitteet voivat olla välillisesti vapautta ja osallisuutta tukevia, mutta harvoin ne ovat toiminnan pääasiallinen periaate.

Kriittisen julkisen taiteen haasteellisena tehtävänä onkin nähdä (virtuaalisen) julkisen tilan joskus näkymättömienkin valtarakenteiden ohi ja tarkastella mekanismeja, joilla osallistuminen ja läsnäolo rakentuvat vaikuttamisen keinoiksi. Ja pitää huolta siitä, että vaikuttaminen tähtää tietoisesti kohti nykyistä parempaa, demokraattista tulevaisuutta.

Lähde

Yale Environment 360 2018. Viitattu 16.11.2020 <https://e360.yale.edu/features/energy-hogs-can-huge-data-centers-be-made-more-efficient>

Visual artist **Philip Napier** points his finger to the end of a wall composed of blocks of stone in the corner of Lamb Alley and High Street. The city wall used to divide Dubliners and the authoritative British imperialists firmly into two regional and social classes. A tourist can see the history of the colonialist power structure in the details: There's a death mask of a hanged revolutionary over a pub's fireplace.

In autumn 2019, we discussed public art in the PARTGO project's kick-off meeting. We considered how history and politics show in a public space. What kind of visible and invisible walls do we have around us, and where does an artist's work fit in relation to them?

From a Finnish perspective, the emphasised significance of political power relations in the context of public art is thought-provoking. It is as if we have no similar provocative public space with tensions of political conflict as the Irish do.

PUBLIC SPACE AND DIGITALISATION

Eero Merimaa

Lecturer of sculpture

The stories of our colleagues make the situation very clear: of course, public art is always about politics. And money. Who can speak and who pays for that? What kind of a benefit is sought? In Finland, the post-war modernist statues are in their historical context – we can only wonder how the demand for political correctness influenced public art in the time of Finlandization.

POLITICS INFLUENCE PUBLIC SPACES IN ONE WAY OR ANOTHER

Politics can be hard and loud. It can also be soft, quiet or hidden. The statues and sculptures authorised by the institutional art system control one fraction of public art. On the other side of the palette, you can find the wall inscriptions, illegal graffiti, and street activism arising from counter-monumental philosophy. Art interventions related to the happening tradition and short-term and performative strikes to the everyday scenery are a whole other

chapter, not forgetting the social art forms that study the dynamics of different communities. All of above can be considered as a display of power by various actors. These are all public space expressions of those who exercise power in different ways.

Public art is not of just one kind, as there is not just one public space. Defining the concepts and context of public art is the first task. After that we can hope to be perhaps discussing the same things.

PARTGO PROJECT DEVELOPS PUBLIC ART PEDAGOGY

The goal of the PARTGO project is to study and develop public art pedagogy. The Turku University of Applied Sciences Arts Academy's project partners are art schools in Dublin, Tallinn and Budapest. Workshops are arranged in each participating country through international cooperation. That is meant to be the project's operational core. The task of students and teachers is to work in the wide field of public art and study the theoretical and pragmatical questions surrounding public art. The possibilities brought by digitalisation were included in the plans, but only the upcoming events would bring out their true role in the project.

The first workshop was supposed to take place in spring 2020 but when the borders closed in March, it became apparent that the plans had to be changed. The global crisis blocked all connections in Europe and closed facilities for social interaction. All projects based on international mobility were paused.

THE CORONAVIRUS CRISIS OPENS THE VIRTUAL PUBLIC SPACE TO A WIDER PUBLIC

As the crisis deepens, the communication business provides solutions for interaction and work with remote tools. The American Zoom Video Communications quickly replaced Skype and other Microsoft user interfaces, regardless of the application's alleged data security issues. For the first time, most of us truly realise the virtual space of the internet, when there was no other place to work and maintain social contacts.

The workshop planned in Turku was replaced by a webinar of public art. The focus points of the webinar were in student meetings and online cooperation, as well as the inclusive opportunities for public art through the art programme of Turku University of Applied Sciences' new campus. Visual artist **Otto-Ville Väätäinen** facilitated an event that was very successful. Students worked splendidly in the new environment.

One student group planned a participatory work of art for the campus environment, or the possible starting points of an artistic environment. Game-like features that connect (virtually) an audience from various backgrounds were involved, but also very concrete elements that encourage to play, nurture and being responsible.

The concept devised in a remote internet environment contains strong material elements that refer to a place and presence. This emphasises the role of digitality as a tool, a way to visualise spaces in which humanely significant experiences can occur. It is said that through digitalisation, the physical space will lose its meaning and we can find a connection to one another wherever we are. Whilst that is true, the goals of maintaining a connection are somewhere else, in real encounters. Physicality and contacts are important: in the middle of the elongated crisis, encounters feel valuable.

A CRITICAL VIEW OF THE DIGITAL PUBLIC SPACE

What is the internet's public space like? It is not neutral to values at least. It is also not immaterial or outside the realm of material reality. Digitalisation's dependency on energy production or its sore relationship with conflict minerals are rarely mentioned. According to one interpretation, the online carbon footprint is equivalent to air traffic emissions (Yale Environment 360, 2018). The political weight of the internet's topology is discussed very little among those who are unfamiliar with the topic. However, the infrastructure of optical fibres and base stations do not define the content of the space or the operational structure. It works as a plan draft, without markings on liberties and responsibilities. The production and management of form and content is given to the users, and above all, the commercial sector.

Sped up by COVID-19, digitalisation builds a virtual cover over the physical world. There is a digital dimension alternative for the physical reality, built on the logic of remote interactions, commenting and likes.

At the beginning of this text, I wondered about the links between societal changes, public space and art. Dictatorships and administrative machines with their representations of political power have built the public space and public art space, and its practices define the operational models for the entire field way beyond its own life cycle. Corporations that provide content creation applications have supreme control over the network's public space, and they also support those operational models that best promote their own targets. The targets can indirectly support freedom and involvement, but they are rarely the main principle of operations.

The challenging task of critical public art is to see past the invisible power structures of public space and to study the mechanisms where involvement can become a tool of

influence. And to make sure that the involvement is consciously aiming towards a better democratic future.

Source

Yale Environment 360 2018. Cited on 16.11.2020 <https://e360.yale.edu/features/energy-hogs-can-huge-data-centers-be-made-more-efficient>

ANTERO – TAIDEAKTIVISTI

Okko Pöyliö

Opettajakollega, valmistunut Turun AMK:n Taideakatemiasta kuvataiteilijaksi 2014

Turun Taideakatemian piirustuksen lehtori **Antero Paavola** jää eläkkeelle 30 vuoden työuran jälkeen. On aika kysyä, mitä hän ajattelee urastaan, taiteen tekemisestä ja opettamisesta. Tämä artikkeli on syntynyt Antero Paavolan ja kuvataiteilija **Okko Pöyliön** keskustelun pohjalta. Lisäksi artikkelia varten on kerätty muistoja Paavolan entisiltä opiskelijoilta. Artikkelin kuvat ovat Antero Paavolan teoksista.

KUVATAIDE

Antero: Olen usein miettinyt sitä, kuinka päädyin taidealalle. Tuntui että muuta vaihtoehtoa ei ollut. Hakeuduin filosofian opintoihin Helsingin yliopistoon, lähinnä päästäkseni harjoittelemaan piirtämistä yliopiston Piirustuslaitoksella. Myöhemmin pääsin opiskelemaan Suomen Taideakatemian kouluun (nyk. Taideyliopiston Kuvataideakatemia). Siellä vaikutuksen teki erityisesti sommitteluopin opettaja **Timo Aalto**. Hän osasi ja jaksoi kiinnostua kaikkien opiskelijoiden tekemisistä sekä mielellään pysähtyi juttelemaan. Hänen uteliaisuutensa oli vilpitöntä ja hyvin innostavaa.

Piirtäminen on ollut alusta asti keskeisin välineeni, joka valikoitui pitkälti käytännön syistä. Siinä on jotain samaa kuin vaikka laulamissa, johon ei tarvita paljon välineitä. Piirtäminen on paljon muutakin kuin että vain rapsutetaan paperia. Opiskelijoille olen kuvannut asiaa näin: Kirjoittamista voidaan opetella ensin piirtämällä kirjaimia. Myöhemmässä vaiheessa kirjoittaminen voidaan tehdä kynällä, tietokoneella tai vaikka sanelemalla, jolloin se muuttuu ajattelemiseksi. Piirtäminen on mahdollisimman kitkatonta visuaalista ajattelua.

”Piirsin varmaan ykkösellä jotain älyvapaata hahmoa, ja Antero kierteli liepeillä, katseli hetken ja singahti äkkiä huoneeseensa, palasi takaisin ja asetti piirtämälleni hahmolle viikseksi siilin piikin. ”Tämä siitä vielä puuttui”, totesi hän (ja varmaan meni takaisin huonenukkaukseensa).”

Oona Leinovirtanen, opiskelija 2012–2016

KUVATAITEILIJAN AMMATTI

Antero: Kuvataiteilijan ammattinimike on rajaava. Siitä tulee helposti mielikuva perinteisestä myyttisestä kuvataiteilijasta. Näin ei pitäisi olla. Jokainen, joka valmistuu kuvataidekoulusta, käyttää taitoaan juuri niin kuin haluaa. Ammattikuvataiteilijan sijaan puhuisin mieluummin

taideaktivisteista. Jos otetaan vertailukohdaksi esimerkiksi luontoaktivistit; ei heistä käytetä termiä luontoammattilainen. Molemmissa tekemisen palo lähtee jostain muusta kuin ravinnon hankkimisesta. Se on lähempänä pakkomiellettä.

En ole missään vaiheessa rakentanut ns. vapaan taiteilijan uraa enkä pyrkinyt elättämään itseäni taiteella. Se ei koskaan ole ollut tekemisen päämäärä. Tavoitteeni on ollut taloudellinen riippumattomuus, joka takaa sen, että voin tehdä mitä haluan.

TURUN PIIRUSTUSKOULU

Antero: Valmistuin Akatemian koulusta 1985, jonka jälkeen toimin taidetyöni lisäksi mm. eri yhdistysten kursseilla piirustuksen opettajana sekä nuorisokeskuksen ohjaajana. Taisin nähdä lehdessä ilmoituksen, jossa Turun piirustuskouluun haettiin piirustuksen opettajaa. Työhaastattelusta muistan sen, että kuvataiteilija **Jan Erik Andersson** kysyi minulta: ”Ovatko opiskelijan vahingossa läikäyttämät kahvitahrat lattialla piirustusta?” Vastasin, etten tiennyt, mutta voihan sitä halutessaan lukea taiteena. Myös urheiluharrastuksistani kyseltiin.

Kun aloitin Turun piirustuskoulussa heinäkuussa 1991, oli se nykyiseen verrattuna kuin pieni kyläkoulu ja ankkuroitunut paljon voimakkaammin perinteeseen. Opettajakuntaa oli koulussa vähemmän, vain neljä vakituista opettajaa. Nykypäivästä katsottuna on outoa, että siihen aikaan koulun vakinaisina opettajina toimi ainoastaan miehiä.

Oppilaitoksen muutos vuosikymmenten aikana on ollut tolkkottoman suuri. Ennen kaikkea vapaus on lisääntynyt. Muutoksista huolimatta historian kuona elää meissä edelleen voimakkaana. Edelleen opiskelijoilta kuulee kysymystä: Saako käyttää pyyhekumia? Vastaukseni kysymykseen on tosin muuttunut vuosien aikana. Aikaisemmin vastasin: Saa käyttää. Nykyään vastaan: Pyyhekumi on yksi piirrin muiden joukossa.

”Opiskelin Turun piirustuskoulussa 1991–1995 ja toisen kerran AMK:n täydentävissä opinnoissa 2005–2007. 90-luvun piirustuskoulu oli hyvin maanläheinen oppilaitos, vain piirtämistä ja maalaamista. Ei mitään kirjallista puolta. Ensikosketuksen tietokoneeseen otin vuonna 2004. Täydennyskoulutuksessa Antero piti Photoshop-kurssia. Yhden tunnin jälkeen kysyin Anterolta: ”Siis miten sä voit osata näitä tietokonehommia ja tätä kuvankäsittelyä? Siis missä sä olet oppinut tällaisia asioita?” Tietotekniikka tuntui minusta niin käsittämättömän ihmeellisiltä ja uudelta. Antero vaan vastasi minulle täysin coolina ja asiallisena, että oli opiskellut ohjekirjoista ja käynyt jonkin kurssinkin.”

Mari Metsämäki, opiskelija 1991–1995 sekä 2005–2007

”Antero on ikuinen anarkisti. Sydän on heikomman puolella, opiskelijaa tukien.”

Renja Leino, opettajakollega

TAITEEN OPETTAMINEN

Antero: Toivon että opettajana häiritsen opiskelijoita mahdollisimman vähän. Olosuhteet on luotava sellaisiksi, että opiskelijat voivat mukavasti ja luonnollisesti hääriä taiteen äärellä. Opettajan auktoriteettiasema häviää, ja puhutaan asioista, jotka ovat yhteisiä. Kollegiaalisessa suhteessa tulevat esille opiskelijan omat tavoitteet.

Opettaessa näkee niin paljon erilaisia asioita, että se kouluttaa opettajaa valtavasti. Aivan kuin olisin 30 vuotta päivittäin kierrellyt museoissa, jossa näkee jatkuvasti erilaisia tekijöitä. Voi vain kuvitella, miten sellainen vaikuttaa ihmiseen. Jos en olisi toiminut opettajana, näkemykseni taiteen tekemiseen olisi varmasti paljon ahtaampi. En todennäköisesti nauttisi tekemisestä yhtä paljon. Olisin enemmän kliseiden vanki, ja suhtautuisin ehdottomasti kuvataiteeseen ahdasmielisemmin. Aloittaessani opettajana toimin vahvasti perinteiden mukaan. Esimerkiksi alussa kipsipiirustusta oli paljon enemmän. Se on vähentynyt, ja

työhön suuntaudutaan alusta asti enemmän oman mielenkiinnon ohjaamana. Muutos on tapahtunut opiskelijoiden vaatimusten mukaan. Olen alkanut uskomaan, että opiskelijat voivat olla oikeassa.

On hyvä muistaa, että samalla kun pitkä kokemus tuo varmuutta ja pätevyyttä, se myös harhauttaa. Kun näkee jotakin kovin voimakkaasti, paljon muuta saattaa jäädä näkemättä. Toisaalta se on luonnollista, mutta ei pidä uskoa itseensä liikaa. Konservattori Veikko Kiljunen kirjoitti jossakin: ”Kun opettaja punastuu ja alkaa änkyttämään, silloin on toivoa.” Voi olla, että siteeraan väärin, mutta mielestäni siinä kiteytyy hyvin ajatus siitä, kuinka opetuksessa väistämättä turvaudutaan rutiineihin. Opettaminen ja koko taidealuehan on paljon kliseillä puhumista. Kun opiskelija heilauttaa sitä, niin silloin opettajakin havahtuu.

”Eräänä opiskeluaikojen taideprojektina kiinnittelin staattisella sähköllä tarttuvia tarroja museoiden seiniin, lupia kyselemättä. Myös Antero halusi osallistua. Vieraillessaan Tanskassa hän lähetti minulle kuvia kiinnittämistään tarroista Thorvaldsenin museossa. Myöhemmin päädyin keskustelemaan Turun Taidemuseon johtajan kanssa tarraprojektistani. Hän mainitsi, ettei pitänyt erityisesti siitä, miten tarroja oli käytetty Tanskassa. En viitsinyt sanoa, että se en ollut minä, vaan opettajani.”

Okko Pöyliö, opiskelija 2010–2014

KUVATAITEEN TULEVAISUUS TURUN AMMATTIKORKEAKOULUN TAIDEAKATEMIASSA

Antero: Kaikesta päätellen tulevaisuudessa koulu palvelee entistä paremmin sitä, minkälaisia opiskelijoita sinne tulee. Heistä ei tehdä tietynlaisia. Tekemisen vapaus todennäköisesti lisääntyy, vaikka kullakin hetkellä on tietysti vaikea nähdä, miten vapaus voisi tästä vielä lisääntyä. Silloin kun opiskelin Akatemian koulussa, se tuntui täysin vapaalta, mutta mielten sisältö rajoittaa aina tekemistä. Vapautta ei voi ottaa enemmän kuin pystyy näkemään. Jos

jonkinlaisen jäljen tai viestin onnistuisin oppilaitokseen jättämään, siitä ehdottomasti pitäisi välittyä vääräoppista suhtautumista kaikenlaiseen oikeaoppisuuteen – vakavasti ottaen tähän ei kuitenkaan tule suhtautua totisesti.

”Antero puhui joskus siitä, että kaikki on koko ajan kesken. On tullut huomattua. Kiitos Anterolle kaikista elämänviisauksista ja jekuista.”

Jonna Halli, opiskelija 2014–2018

MITÄ SEURAAVAKSI?

Antero: Varmasti möyrin metsän ja sivilisaation välimaastossa enenevässä määrin, ja koitan palvella kahta kissaani mahdollisimman hyvin. Ne ovat kouluttaneet minua jo pitkälle. Opetustyön jäädessä omalle puuhastelulle jää enemmän aikaa. Vapaa-ajan projektini liukuvat autojen ja moottoripyörien tuunaamisen maailmaan. Pian rikki menevästä autosta voisin ottaa moottorin pois ja takoa siitä sohvan.

Taide pysyy läsnä elämässäni, sillä näen, että taiteen tekeminen lähtee ihan perinteisestä käsillä tekemisen tarpeesta. Se on tapa nähdä asioita uusista näkökulmista. Taide on asioiden manipuloimista uusiin muotoihin, ilman järjellistä tai käytännöllistä selitystä. Jonkinasteista leikkisyyden esiin manaamista. Viimeisimpänä esimerkkinä: rakensin mökillämme metsään laiturin, jota pitkin kissa voi mennä tarkkailemaan luontoa. Tolkuttomuudessaan se menee jo vähän taiteen puolelle.

ANTERO – ART ACTIVIST

Okko Pöyliö

Teacher colleague, graduated as a visual artist from the Turku UAS Arts Academy in 2014

Antero Paavola, senior lecturer of drawing at the Turku Arts Academy, is retiring after a 30-year-long career. It is time to ask what he thinks of his career, creating art, and teaching. This article is based on a conversation between Antero Paavola and visual artist Okko Pöyliö. The article also contains memories from Paavola's former students. Pictures in this article are made by Antero Paavola.

FINE ARTS

Antero: I have often thought about how I ended up in arts. It felt like there was no other choice. I applied to study philosophy at the University of Helsinki, mainly to practise drawing at the university's drawing faculty. Later I was accepted into the Fine Arts Academy of Finland (now the Academy of Fine Arts at the University of the Arts Helsinki). There I was particularly impressed by the teacher of composition, Timo Aalto. He was and had the energy to be interested in all students' doings, and was happy to stop for a chat. His curiosity was sincere and very exciting.

From the start, drawing has been my main tool, which was selected largely due to practical reasons. It shares some features with singing, which requires very little tools. Drawing is much more than scribbling on paper. I have explained it to my students like this: You can learn to write by first drawing letters. Later, you can write with a pen, computer or by dictating, at which point it turns into a thought process. Drawing is as frictionless visual thinking as there is.

“On my first year, I was drawing some silly character when Antero was walking around. He watched for a while and then suddenly went to his room, came back and placed a hedgehog's single spine as a moustache for the character I had drawn. ‘That's what was missing’, he said (and probably returned to his corner).”

Oona Leinovirtanen, student 2012–2016

THE PROFESSION OF A VISUAL ARTIST

Antero: The professional title of a visual artist is constricting. It easily brings to mind a picture of a traditional mythical visual artist. It shouldn't be like that. Everyone graduating from a fine arts academy uses their talent as they wish. Instead of a visual artist, I would rather speak of an art activist. If we compare it to environmental activists, for example, no one calls them environmental professionals. In both, the fire to act comes from something else than getting food on the table. It is closer to an obsession.

I have never constructed a career of a so-called free artist, or aimed at providing for myself through art. It has never been the purpose of my work. I have strived to be self-sufficient, which would ensure that I can do what I want.

TURKU SCHOOL OF FINE ARTS

I graduated from the academy in 1985, after which I worked as a drawing teacher on different associations' courses and a supervisor in a youth centre in addition to my professional artwork. I think I saw an ad in the paper that the Turku School of Fine Arts is looking for a drawing teacher. From the job interview, I remember that the visual artist Jan Erik Andersson asked me, "If a student accidentally spills coffee on the floor, is it drawing?" I replied that I didn't know, but that it could be interpreted as art if so desired. They also asked about my sports hobbies.

When I started in the Turku School of Fine Arts in July 1991, it was only a small village school compared to what it is now, and much more reliant on tradition. There were fewer teaching staff in the school, and only four permanent teachers. Looking from today's world, it's strange that the permanent teachers were all men.

The school has changed drastically in the past decades. Above anything, freedom has increased. Despite the changes, the dregs of history still live on strong in us. You still hear students ask if they could use an eraser. My answer has changed in the course of years. I used to say "yes". Now I tell them that the eraser is a drawing instrument like all the others.

"I studied at the Turku School of Fine Arts in 1991–1995, and then for the second time in the UAS complementary studies in 2005–2007. In the 90s, the school of fine arts was a very down-to-earth school, only drawing and painting. Nothing literary. Antero held a Photoshop course in the complementary studies. After an hour, I asked Antero, 'How do you know about computers and photo editing? Where did you learn these things?' Information technology seemed so incomprehensively wonderful and new. In a cool and matter-of-fact manner, Antero told me that he had studied the guides and taken some course."

Mari Metsämäki, student 1991–1995 and 2005–2007

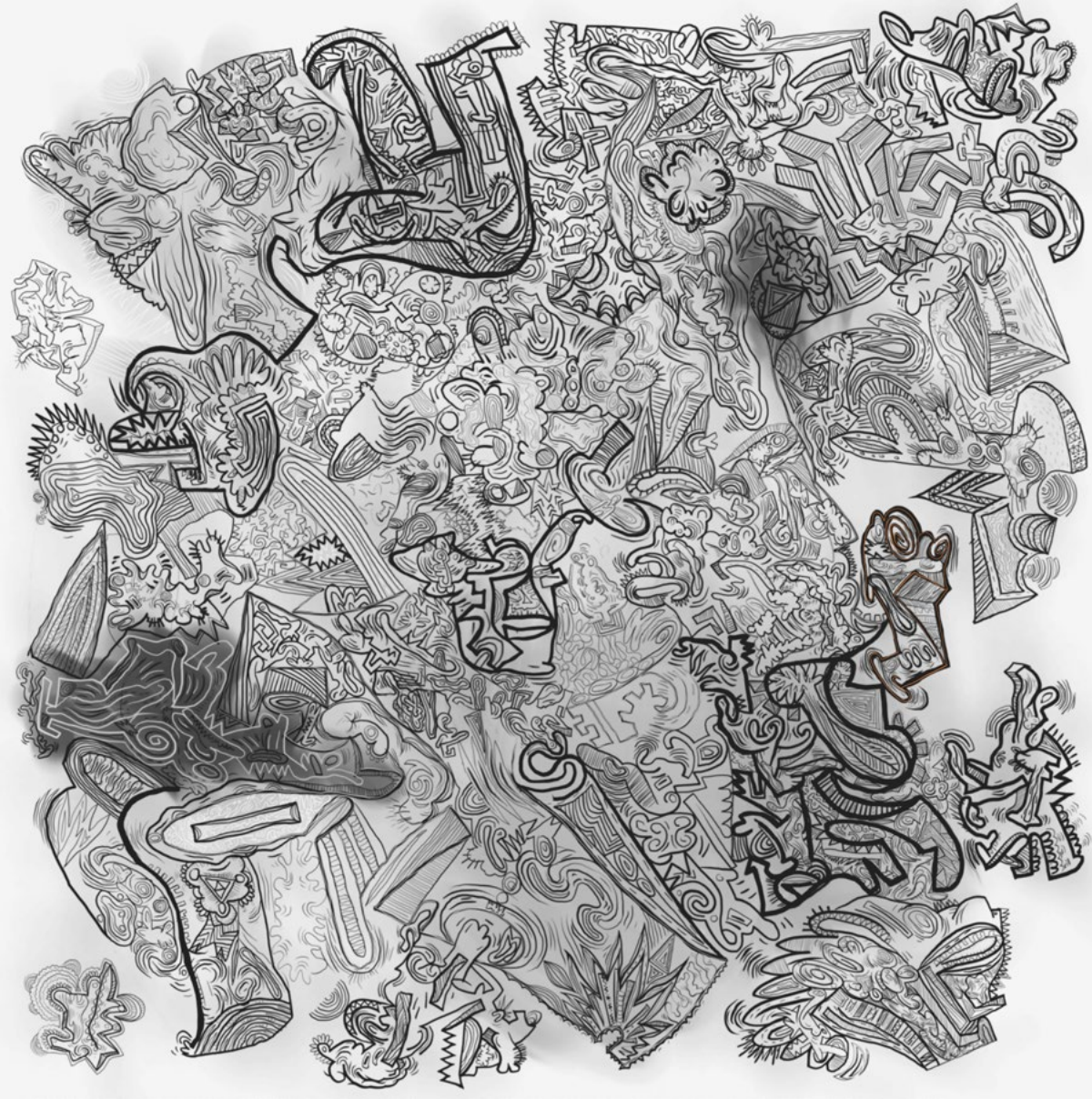
"Antero is forever an anarchist. His heart is with the underdog, supporting the student."

Renja Leino, teacher colleague

TEACHING ART

Antero: I hope to disturb students as little as I can as a teacher. The conditions must be such that students can comfortably and naturally work with art. The authoritative status of the teacher disappears, and we can talk of things that we have in common. In a collegial relationship, the student's own targets come up.

When you teach, you see so many different things, that it also trains the teacher enormously. It feels like I've toured museums daily for 30 years and seen new artists constantly. You

can only imagine how that affects a person. If I hadn't been a teacher, my view on creating art would be much narrower. I would probably not enjoy creation as much. I would be a prisoner of clichés and would definitely have a more narrow-minded view on fine arts. When I started working as a teacher, I strongly followed traditions. For example, there used to be

much more plaster cast drawings. There's less of it now, and work is more guided by your own interests from the start. The change has happened by students' initiative. I have started to believe that students can be right.

It's good to remember that whilst experience brings confidence and competence, it can also be misleading. When you see something strongly, something else might be unseen. On the other hand, it's natural, but don't believe in yourself too much. Curator Veikko Kiljunen wrote once, "When the teacher blushes and starts stuttering, you have hope". I might be citing him wrong, but I think it summarises well the thought of how teaching eventually relies on routines. Teaching and the entire field of arts contains a lot of talk of clichés. When a student shakes them, a teacher wakes up as well.

"During one art project in my studies, I was attaching stickers with static electricity to museum walls, without asking for permission. Antero wanted to participate as well. When he visited Denmark, he sent me pictures of the stickers he had attached in the Thorvaldsen Museum. Later, I ended up talking to the Turku Art Museum's director about my sticker project. They mentioned that they did not particularly enjoy how the stickers had been used in Denmark. I couldn't admit that it wasn't me, but my teacher."

Okko Pöyliö, student 2010–2014

THE FUTURE OF FINE ARTS IN THE ARTS ACADEMY OF TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Antero: By all appearances, the school will serve the kinds of students it will have in the future. They won't be made into a certain kind. The freedom of creation will probably increase, even though it's hard to see at a specific point how freedom could even further increase. When I studied at the academy, it felt entirely free, but the mind's content always

limits what you do. You cannot have more freedom than you can see. If I could leave some mark or message on the school, it should definitely transmit an unorthodox view on all orthodoxy – seriously speaking, this should not be taken seriously.

“Antero once spoke of how everything is always unfinished. I have noticed. Thank you, Antero, for all the life lessons and tricks.”

Jonna Halli, student 2014–2018

WHAT WILL COME NEXT?

Antero: I’m sure to continue crawling more and more in the borderland between the forest and the civilisation, trying to serve my two cats as well as I can. They have taught me a lot already. After I’m no longer teaching, I’ll have more time for tinkering. My recreational projects are sliding to the world of working on cars and motorcycles. I could take the engine of a nearly broken car and turn it into a sofa.

Art will stay with me in my life, as I see that art creation stems from a basic need to work with your hands. It is a way to see things from new perspectives. Art is manipulating things into new shapes without a rational or practical explanation. In some form, it’s like conjuring playfulness. As my last example: I built a jetty in our summer house’s forest, for the cat to go observe the nature. In its craziness its somewhat artistic.

ANIMAATIOKOULUTUS ON OLLUT AINA UUDEN ÄÄRELLÄ – TURUN TAITEEN JA VIESTINNÄN OPPILAITOKSESTA TAIDEAKATEMIAAN

Eija Saarinen

lehtori

Animaatiokoulutus liitettiin osaksi kuvataiteen koulutusta vuonna 2019. Yhteistyö kuvataiteen ja animaatiokoulutuksen välillä siis on käynnistynyt ja syvenemässä. On hyvä hetki katsahtaa taaksepäin turkulaisen animaatiokoulutuksen aiempiin vaiheisiin.

Animaatiotaiteilijoita alettiin kouluttaa Turun taiteen ja viestinnän oppilaitoksessa eli Tutvossa vuonna 1994. Silloin oltiin täysin uuden edessä: mihin koulutus keskittyisi, mitä osaamista tarvitaan, tarvitaanko Suomessa animaattoreita ylipäätään?

Virossa animaatiokulttuuri ja osaaminen olivat korkealla tasolla, ja sieltä myös löytyi koulutukselle taiteellinen johtaja, kansainvälinen animaatiokuuluisuus **Priit Pärn**. Pärnin opit olivat keskeisiä turkulaisessa animaatiokoulutuksessa sen alkuvaiheissa.

Sisään otettiin aluksi 12 opiskelijaa, ja jatkosta ei tiedetty. Onneksi päätettiin kuitenkin pitää kiinni animaatiokoulutuksesta, ja opetus vakiintui osaksi Tutvon koulutustarjontaa. Animaation ohella arteminin tutkintoon johtaneita koulutuksia olivat video- ja valokuvauksen koulutukset. Vuonna 1996 Turun Piirustuskoulu, Tutvo ja osia Turun konservatoriosta yhdistettiin, jolloin syntyi Taideakatemia osaksi Turun ammattikorkeakoulua. Viestinnän koulutusohjelmassa oli silloin viisi suuntautumisvaihtoehtoa: animaation, elokuvan, kulttuurimanagerin, valokuvan ja yritysviestinnän vaihtoehdot.

ANIMAATIOKOULUTUKSESSA KESKEISTÄ ON KERRONTA JA ILMAISU

Animaatiokoulutus keskittyi perinteiseen piirrosanimaatioon ja nukkeanimaatioon. Silloisia digitaalisia tekniikoita käytettiin piirrosanimaatiossa, mutta nukketuotantoja kuvattiin 16 mm:n filmille Bolex-kameralla, ja pystytettynä oli jopa 16 mm:n tasokuvauskamera.

Tärkein asia, johon koulutus keskittyi, oli kuitenkin sisältö, animaatiollinen tarinan kerronta ja ilmaisu. Näitä harjoiteltiin opintojen aikana opiskelijoiden omissa piirrosanimaatioissa ja nukkeanimaatioissa.

Animaatio on visuaalista kerrontaa, sillä on oma ilmaisukielensä, ja animaation keinoin voi puhua suurista aiheista tiivistetysti. Se voi olla kuin runoutta, joka laskeutuu suoraan mieleen. Vahvaa ja kepeää, hauskaa ja surullista.

Kun animaatiokoulutus Turussa alkoi, animaatiota pidettiin vain lapsille tarkoitettuna viihteenä, toki erittäin tärkeänä. Yksi tavoite olikin tuoda esiin myös aikuisille suunnattu taiteellinen animaatioelokuva, joka muualla Euroopassa oli paljon vahvemmassa asemassa.

KANSAINVÄLINEN TURUN ANIMAATIOKOULUTUS

Tästä syystä animaatiokoulutuksessa suuntauduttiin alusta asti Suomen rajojen ulkopuolelle. Priit Pärnin kansainväliset suhteet ja arvostus animaatiotaiteen parissa olivat korvaamaton apu. Pidettiin tärkeänä, että opiskelijat osallistuvat kansainvälisiin animaatiofestivaaleihin lähettämällä niille töitään ja lähtemällä liikkeelle tapaamaan muita tekijöitä ympäri maailmaa. Koulutus alkoikin saada mainetta varsin merkittävänä toimijana eurooppalaisessa animaatiokentässä.

Oppilastöiden monet palkinnot arvostetuilla animaatiofestivaaleilla sekä koulun saamat tunnustukset Ottawan ja Zagrebin festivaaleilla lisäsivät koulutuksen tunnettuutta. Oppilastyöt kiertävät edelleen useilla kansainvälisillä festivaaleilla, best of -näytöksissä ja muissa yhteyksissä, kuten esimerkiksi **Ami Lindholmin Ilo irti** -animaatio, joka aikoinaan valittiin myös Cartoon d'Or -finalistiksi. Myös Tampereen lyhytelokuvafestivaaleilla oppilastyöt ovat voittaneet lukuisia palkintoja, mm. kaksi kertaa arvostetun Risto Jarva

-palkinnon. **Kaisa Penttilän Liemessä** sekä **Anni Ojan Viikset** ovat palkittuja animaatioita. Myös yhteistyö Ylen yhteistuotantojen kanssa on ollut alusta asti tiivistä ja jatkuu edelleen.

Kiihtyviä muutoksia

Opiskelijoita otettiin sisään harvakseltaan, aluksi vain joka kolmas vuosi, mutta tahti kiihtyi, ja pian opiskelijoita valittiin joka toinen vuosi. Digitaalisuus lisääntyi, ja lopulta luovuttiin filmistä kokonaan. Tekniikan muutokset eivät kuitenkaan vaikuttaneet pääasiaan, sisältöilmaisuun.

Sen sijaan tiukan taloudellisen tilanteen aiheuttamat leikkaukset vaikuttivat opetukseen; sisältöä jouduttiin muokkaamaan resurssien mukana. Animaatiokoulutuksen päälinjat pystyttiin kuitenkin säilyttämään samoin kuin animaatiokoulutuksen osittainen itsenäisyys media-alan koulutuksen sisällä.

Priit Pärn luopui opetustehtävistä Turussa vuonna 2007, jolloin Tallinnan taideakatemia alkoi kouluttaa animaationtekijöitä. Myös animaation maisterikoulutus alkoi siellä melko pian tämän jälkeen. Turun koulutus oli tietysti jälleen uuden edessä. Yhteistyö elokuvakoulutuksen kanssa tiivistyi, mutta myös kuvataiteen kumppanuudessa nähtiin jo silloin paljon yhteisiä mahdollisuuksia.

Merkittävää oli kuitenkin, että alalle oli jo valmistunut osaavia tekijöitä sekä Turusta että muualta. Oma kokemukseni on, että koulutusta on rakennettu opiskelijoiden ja alumnien kanssa yhdessä ja intohimoisesti. Koko alan ja koulutuksen kehittäminen on ollut yhteinen agenda, joka on tuottanut tulosta. Alumnien kiinnostus opettamiseen ja yhteistyöhön on merkittävästi vahvistanut koko koulutusta. Esimerkiksi nukke/stop motion -animaation kouluttajat **Antti Laakso** ja **Anni Oja**, kerrontaa ja sisältöä opettanut

Christer Lindström ja monet muut, **Kari Pieskä**, **Ami Lindholm** ja **Joni Männistö** ovat opettaneet Taideakatemia animaatio-opiskelijoita. Alumnien osuus vierailevina opettajina on ollut merkittävä. Myös syksyllä 2020 animaation uutena lehtorina aloittanut alumni **Elli Vuorinen** on aktiivisesti osallistunut opetukseen aiemminkin.

Alumnien aktiivisuus näkyy myös Turkuun syntyneissä alan yhteisöissä, joista ensimmäisenä perustettiin Turun Anikistit ry vuonna 2005. Nykyään Turun alueella toimii myös animaatioalan yrityksiä.

ANIMAATIO ON MYÖS KUVATAIDETTA

Suomalainen animaatioala on kokenut valtavan ammatillistumisen muutoksen sen jälkeen, kun Turun koulutus alkoi. Alan huima kehittyminen on vaikuttanut myös koulutukseen ja sen sisältöihin. Animaatioala on monipuolistunut, ja osaajien tarve on kasvanut monella suunnalla. Animaatio ei ole enää marginaalissa, jossa se oli, kun aloitimme koulutuksen 1994.

Kaikesta huolimatta edelleen tarvitaan vahvaa visuaalisuutta, piirtämistä, oivaltavuutta, havainnointikykyä, tarinallisuutta, oman tyylin ja ilmaisun löytämistä sekä kärsivällisyyttä, sillä animaatio vaatii aikaa. Animaation tekijät ovat kiinnostuneita myös uusista median muodoista. VR, AR, interaktiivisuus, pelit, mediataide, projisoinnit, video mapping – kaikki nämä ovat tulleet mukaan animaatio-opiskelijoiden töihin ja tekemisiin. Kuitenkin edelleen tehdään hienoja kokonaisia animaatioelokuvia, joissa opiskelijat kokeilevat kerronnan ja oman ilmaisun muotoja.

Animaation opiskelijat ovat aina osallistuneet myös kuvataiteen opintoihin. Erityisesti piirtäminen mallista ja croquis ovat olleet olennaisen tärkeitä animaatioalan opiskelijoille.

Mutta myös grafiikka ja maalaus ovat kiinnostaneet. Animaation siirryttyä osaksi kuvataiteen koulutusta yhteistyö ja yhdessä tekeminen tulee varmasti lisääntymään puolin ja toisin; taiteiden rajat ovat hävinneet ja kiinnostukset monipuolistuneet. Priit Pärnin mukaan animaattorin täytyy olla vähän hullu – olen samaa mieltä, ja eläköön se hulluus!

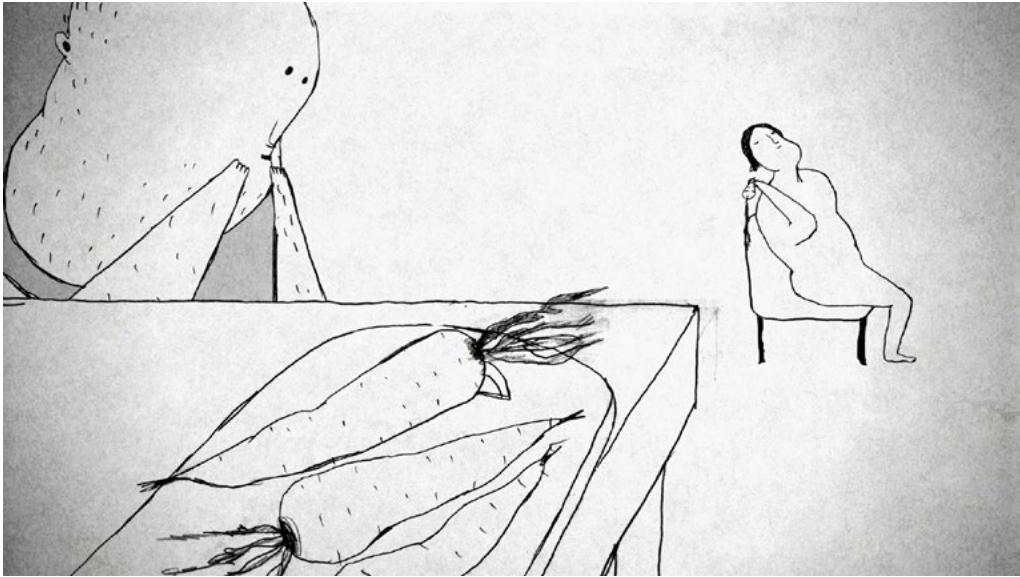
Annika Dahlsten, Nocturnal Butterfly
(2015, animaatio/animation)

EIJA SAARINEN

Eija Saarinen on toiminut animaatiokoulutuksen parissa vuodesta 1994 alkaen vuoteen 2020. Saarinen aloitti yhdessä Priit Pärnin kanssa koulutuksen kehittämisen ja on toiminut erilaisilla nimikkeillä, animaation lehtorina vuodesta 2000.

Taidehistorian yliopisto-opintojen ja YLE:n free-lance-töiden jälkeen Saarinen työskenteli pitkään turkulaisten kuvataiteilijoiden kanssa. Hän oli taiteilijajärjestö Arte ry:n sihteeri ja toiminnanjohtaja sekä Titanik-gallerian näyttelysihteeri sen perustamisesta 1988 lähtien. Titanik jäi taakse, kun kävi kutsu animaatiokoulutuksen vetäjäksi Tutvoon.

Saarinen oli mukana Tough Eye -animaatiofestivaalin taiteellisessa johdossa, ja tällä hetkellä hän kuuluu Turku Animated Film Festival (TAFF) hallitukseen. Hän on myös toiminut usean kansainvälisen animaatiofestivaalin tuomaristossa kutsuttuna jäsenenä.

Jenni Rahkonen, Hänen tilanne / When one stops (2012, animaatio/animation)

Joni Männistö, Kuhina / Swarming (2011, animaatio/animation)

Anni Oja, Viikset / The Moustache (2015, animaatio/animation)

ANIMATION STUDIES HAVE ALWAYS BEEN CURRENT – FROM THE TURKU SCHOOL OF ART AND COMMUNICATION TO THE ARTS ACADEMY

Eija Saarinen

senior lecturer

The animation studies were made part of the fine arts programme in 2019. Cooperation between fine arts and animation studies has begun and is becoming deeper. This is a good time to take a look back at the earlier stages of animation studies in Turku.

The Turku School of Art and Communication, also known as Tutvo, started teaching animation artists in 1994. Back then, everything was new: what would the studies focus on, what kind of competence is needed, does Finland even need animators?

In Estonia, the animation culture and skills were at a high level, and that was where the artistic director for the new studies, the internationally famous animator **Priit Pärn**, was found. Pärn's lessons were central during the early stages of animation studies in Turku.

At first, 12 students were admitted, and the future was uncertain. Luckily the animation studies were kept, and they became a permanent part of Tutvo's educational selection. Besides animation, studies that led to a bachelor's degree in culture and arts were film and photography studies. In 1996, Turku School of Fine Arts, Tutvo and parts of the Turku conservatoire were combined, which created the Arts Academy as a part of the Turku University of Applied Sciences. Already then, the communications study programme had five specialisation fields: animation, film and tv, cultural manager, photography and corporate communications.

NARRATION AND EXPRESSION ARE CENTRAL IN ANIMATION STUDIES

Animation studies were focused on traditional 2D animation and puppet animation. The digital techniques available at the time were used in cartoon animation, but puppet productions were filmed on a 16 mm film using a Bolex camera and even a 16 mm rostrum camera had been set up.

However, the main focus of the studies was on the content, and the narration and expression of the animated story. The students practised these by making their own drawn and puppet animations.

Animation is a form of visual narration. It has its own language of expression and it is a way to handle large topics in a concise manner. It can be like poetry that descends straight to your mind. Strong and light, funny and sad.

When animation studies began in Turku, animation was thought of as children's entertainment, which was of course important as well. One goal was to introduce artistic animated films for adults, which had a much stronger base elsewhere in Europe.

INTERNATIONAL TURKU ANIMATION STUDIES

For this reason, the animation studies looked outside Finland's borders from the start. Priit Pärn's international connections and appreciation in the field of animated art helped tremendously. It was important that students participated in international animation festivals by sending them their work and by setting off to meet other artists around the world. The programme started gaining a reputation as a significant actor in the European animation circles.

The many awards the students received in esteemed animation festivals as well as when the Ottawa and Zagreb festivals praised the school made it more famous. Students' works are still shown in several international festivals, best-of exhibitions and other connections, such as **Ami Lindholm's** animation *The Irresistible Smile*, which was chosen as a finalist in the Cartoon d'Or awards. Students' works have also won many awards in the Tampere Film Festival, such as the esteemed Risto Jarva award, twice. **Kaisa Penttilä's** *In the Soup* and

Anni Oja's *The Moustache* are awarded animations. Collaboration on joint productions with Yle has also been close from the start and it still continues.

ACCELERATING CHANGES

Students were admitted seldomly – only every third year at first – but the admittance speed grew and soon students were admitted every second year. Digitality increased and filming was eventually dropped. The technological changes have not affected the main focus, content expression.

Instead, the cutbacks due the poor economic situation had an impact on teaching; contents had to be changed to fit the resources. The main branches of animation studies remained, as well as the partial independence of animation studies under the media programme.

Priit Pärn gave up his teaching post in Turku in 2007, when the Tallinn Academy of Arts began teaching animation artists. A master's programme in animation also began there shortly after this. Once again, the studies in Turku were facing new times. Cooperation with film studies became closer, but a partnership with fine arts also seemed to offer promising shared opportunities.

However, it was important that there already was a large pool of talented graduates from Turku and elsewhere. In my experience, the studies were built together with students and alumni, with passion. The development of the field and education have been a shared agenda, which has yielded results. Alumni's interest in teaching and cooperation has greatly strengthened the entire studies. For example, puppet/stop motion animation teachers **Antti Laakso** and **Anni Oja**, narration and content teacher **Christer Lindström** and many others, **Kari Pieskä**, **Ami Lindholm** and **Joni Männistö** have taught the animation students of

the Arts Academy. The alumni's share as guest teachers has been significant. **Elli Vuorinen**, who started as the new senior lecturer of animation in autumn 2020, has also actively taught before.

The activity of the alumni also shows in the communities of this field in Turku, of which the first was Turun Anikistit ry in 2005. Nowadays, there are also animation companies in the Turku region.

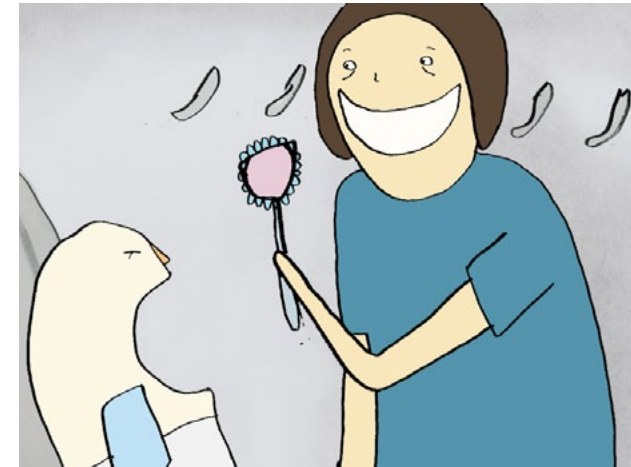
ANIMATION IS A FORM OF FINE ARTS

Finnish animation has changed extensively and become a profession after the Turku study programme began. The enormous development of the field has also impacted the studies and their contents. The field of animation has become more versatile and the need for talent has grown in many areas. Animation is no longer in the margin, as it was when the programme first started in 1994.

Despite everything, we still need strong visualisation, drawing, realisations, ability to perceive, narratives, to find our own style and form of expression, and patience, as animation is time consuming. Animators are interested in new media forms as well. VR, AR, interactivity, games, media art, projections, video mapping – all of these have appeared in the animation students' works and workings. There are still great complete animation films, in which students try out the forms of narration and their own expression.

Animation students have always participated in the fine arts studies as well. Particularly, model drawing and croquis have been fundamental to animation students. Graphics and painting have been of interest too. As animation became a part of the fine arts education, cooperation and working together will certainly increase on both sides; the boundaries

of arts have vanished, and interests have become more varied. According to Priit Pärn, an animator has to be a little crazy – and I agree, long live the craziness!

Ami Lindholm, Ilo irti / The Irresistible Smile
(2006, animaatio/animation)

EIJA SAARINEN

Eija Saarinen has worked in animation studies from 1994 to 2020. Saarinen started developing the studies together with Priit Pärn and has since worked under many titles. She has been a senior lecturer of animation since 2000.

After studying art history at a university and working as a freelancer for YLE, Saarinen spent a long time working with visual artists from Turku. She was the secretary and director of the artists' association Arte ry, as well as the exhibition secretary of the Titanik gallery since it was established in 1988. Titanik was left behind when she was invited to head the animation studies in Tutvo.

Saarinen was involved in the artistic management of the Tough Eye animation festival, and she is currently in the Turku Animated Film Festival (TAFF) board. She has also been a guest member of the jury in several international animation festivals.

ALUMNI

Merita Berg

Jussi Haro

Kristiina Korjonen

Lotta Leka

Laura Nevanperä

Mortti Saarnia

Andréa Vannucchi

MERITA BERG

<https://www.facebook.com/rositaluu2018/>

<https://www.instagram.com/samettisuu/>

<https://www.facebook.com/hulluruusu/>

Kirkasotsaista uteliaisuutta, nuoruuden uhoa ja ujoutta, Linnankadun pitkä suora, turvallinen pimiö ja valo. Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia oli varhaisaikuisuuteni merkittävintä aikaa. Koulu tarjosi vahvan alustan vapaaksi taiteilijaksi kasvamiseen.

Aloitin opintoni Taideakatemiassa valokuvataiteen parissa syksyllä 2013. Tunsin riemua ja ihmetystä: jo pelkästään valokuvaosaston tarjoamat laiteresurssit ja puitteet tekivät

vaikutuksen. Erityisellä lämmöllä muistelen koulun omaa värifilmin kehityskonetta.

Opintojen aikana hurahdin kirjoittamiseen sekä lavarunouden pariin. Ne kiinnostivat lopulta enemmän kuin valokuva. Sittemmin musiikki on vienyt mennessään, olen sillä tiellä yhä. Taideakatemia opettajat tukivat kaikessa, mihin päätin ryhtyä, ja ymmärsivät tapaani tehdä. Keskittymiskykyyni vaikuttava ADD-diagnoosi huomioitiin opintosuunnitelmissani. Sillä oli suuri merkitys valmistumiseni osalta.

Vapaus tehdä vaistonvaraisesti sitä, mitä halusi, sopi minulle. Omaehtoiseen tekemiseen kannustettiin lähiopetuksen ohella. Tekemisen ja kokeilun myötä oma ilmaisu puhkesi kukkaan, edes sen muodolla ei ollut väliä – eikä ole tänä päivänäkään. Kuva tai sanat, pääasia, että tekee sitä, mikä houkuttelee, mistä pitää ja mihin uskoo. Se itsessään on jo arvokasta.

Idealistic curiosity, fervour and shyness of a youth, the long straight line of Linnankatu, the safe darkroom and light. The Arts Academy at Turku University of Applied Sciences was the most important time in my early adulthood. The academy created a strong basis that allowed me to grow into a free artist.

My studies at the Arts Academy began in art photography in autumn 2013. I felt joy and wonder: the equipment and setting of the photography department alone impressed me. I have particularly fond memories of the academy's own machine that developed colour film.

During the studies, I fell for writing and stage poetry. They ended up being more interesting than photography. Since then, music has taken me away, and I am still on that course. The teachers at the Arts Academy supported me in everything I wanted to pursue, and they understood my way of working. I am diagnosed with ADD that affects my ability to focus, which was taken into consideration in my study plans. It helped me graduate greatly.

The freedom to follow your instinct and do what you want suited me. Independent work was encouraged besides the face-to-face teaching. By getting hands on and trying, your own expression could bloom, and its shape didn't matter – it still doesn't. A picture or words, the main thing is to be doing what interests you, what you enjoy and what you believe in. That is valuable in itself.

Merita Berg,
Still (pleasant) life, 2014

JUSSI HARO

www.jussiharo.com

instagram@jussiharo

Luin vanhoja tekstejäni kouluajoilta tätä julkaisua varten, ja onneksi niistä on menty eteenpäin. Aloitin Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiassa vuonna 2013 ilman mitään suurempaa käsitystä omasta tekemisestäni tai taiteilijan työnkuvasta ylipäättään. Taide oli itselleni silloin jotain suurta ja poeettista, ilmaisusta kirjoitin statementteihin asioiden abstrahoitumisesta ja mistä lie. Kuvittelin, ehkä oman töhrytaustani takia, päätyväni maalaussaliin, mutta ensimmäisen vuoden jälkeen huomasin viettäväni lähes kaiken aikani veiston sohvalla tai Jarin kanssa pajalla.

Itselleni asiat eivät sittenkään abstrahoituneet, pikemminkin päinvastoin.

Koulussa sain kikkailla melko vapaasti, ja käytinkin koulun resursseja aika häikäilemättömästi. Esimerkiksi 150 banaanilaatikon kuljetus ja varastointi koulun kalustolla ja tiloissa ei varsinaisesti pysynyt minkään kurssin puitteissa.

Ensimmäisen kouluviikon aikana aloitin yhä jatkuvan keräilyprojektini murrettujen pyöränlukkojen parissa, ja uskallan väittää omistavani vähintään Suomen suurimman kokoelman niitä. Tällä hetkellä lukkoja on hieman yli kuusisataa kappaletta, ensi viikolla ehkä muutama enemmän.

Lukkojen keräilystä kasvoi vuosien mittaan jollain tapaa omaa tekemistäni määrittävä tekijä, puuhastelu löydettyjen tai muuten epäkonventionaalisten materiaalien parissa.

Kustannustehokkuuden lisäksi niissä kiehtoo materiaali itsessään, sen omat ominaisuudet ja potentiaali: mikä on sen historia ja mitä siitä voi tulla?

Lukkoihin liittyy myös kiireetön prosessi, ideoiden kypsytminen hitaasti. Ne kehittyvät vähitellen pienistä merkinnöistä luonnoskirjan sivun reunaan, jossa voi lukea vaikka vain “omena”. Välillä omaa ajatuksenkulkua on mahdotonta seurata jälkikäteen. Joskus siellä on jotain hyödyllistä, toisinaan ei.

I read some of my old texts from school for this publication, and luckily, I have moved on from them. I started in the Arts Academy at Turku University of Applied Sciences in 2013 without a greater understanding of what I do or an artist’s work in general. Back then, art was something great and poetic to me, and I wrote statements on expression about the abstraction of things and what not. I thought, perhaps because of my graffiti background, that I would end up in the painting hall. After my first year, I found myself to be spending nearly all of my time on the sculpture sofas instead, or at the workshop with Jari.

For me, things had not become abstract after all, more the opposite of that.

In school, I was allowed to tinker fairly freely, and I spent the school’s resources rather ruthlessly. For example, carrying and storing 150 banana boxes with the school’s equipment and in its facilities was not exactly within the scope of any course.

During my first school week, I started my still ongoing collection project of broken bike locks, and I dare to say I have the biggest collection of them, at least in Finland. Right now, I have just over 600 locks, and next week maybe a few more.

As years passed, collecting locks became something that defined my doings, working with found or otherwise unconventional materials.

In addition to being cost-effective, the material itself intrigues me – its qualities and potential: what is its history and what can it become?

Locks are also involved in a leisurely process, where ideas ripen slowly. They develop slowly from small markings on the edge of my sketch book, which may only contain the word “apple”. Sometimes it’s hard to follow my own train of thought afterwards. At times, there’s something useful, other times not.

Jussi Haro, Luottamus (yksityiskohta), 2013–
Jussi Haro, Trust (a detailed view), 2013–

Jussi Haro, Nyrkkeilysäkki, 2019, lasi, teräs, 145 x 36 cm + ripustusketju
Jussi Haro, Punching bag, 2019, glass, steel 145 x 36 cm + hanging chain

KRISTIINA KORJONEN

<http://kristiinakorjonen.com>

[instagram@kristiina.korjonen](https://www.instagram.com/kristiina.korjonen)

Opiskelin Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiassa vuosina 2012–2017. Päästyäni Taideakatemiaan olin alkuun innoissani, mutta ensimmäisen kouluvuoden päättyessä tunne oli lähinnä turhautunut. Opiskelu tuntui pirstaleiselta ja kaikki siihen saakka koulussa tekemäni työt onnettomilta. Ensimmäisen vuoden ajan piirsin ja maalasin esittäviä aiheita, mutta kiinnostus niihin oli lopahtanut täysin kevääseen mennessä. Taiteen tekemisestä oli kadonnut ilo ja mielekkyys. Kyllästyksissäni päätin tehdä jotain, mikä tuntuu kivalta: aloin toistamaan pisteitä paperille.

Ensimmäisen ja toisen vuoden välisenä kesänä maalasin taulun, jossa oli pisteistä koostunut ympyrä. Sitä katsellessani tunsin valtavaa riemua huolimatta siitä, mitä piirustuksen opettajan kriittinen silmä siinä näkisi; tiesin keksineeni jotain hyvää.

Toisesta vuodesta eteenpäin oma työskentelyni on ollut lähinnä toistoon pohjaavaa abstraktia akryylimaalauksena. Olen tehnyt pisteitä, viivoja ja vetoja käyttäen välineenä katkaistua sivellintä, kynänkärkeä tai virkkuukoukkuja. Koulun parasta antia oli se, että sain rauhassa kehittyä taiteellisesti haluamaani suuntaan.

Maalauksen opettajat kannustivat minua tekemään opinnäytetyönä seinämaalauksen. Vierastin ensin ajatusta, mutta julkisen taiteen kurssi kuitenkin herätti kiinnostukseni. Taiteellinen opinnäytetyöni oli pistemaalauksella toteutettu seinämaalaus ICT-talolle. Valmistumisen jälkeen olen tehnyt yhden julkisen teoksen, ja koen koulussa saamani ohjauksen olleen korvaamaton apu myös tämän työn toteuttamisessa.

Elämä valmistumisen jälkeen on ollut tasapainoilua taiteen tekemisen ja taiteilijana olemisen välillä. Ammatin epävarmuutta on tasoittanut se, että olen löytänyt varhain itselle mielekkään tavan maalata ja olen saanut esittää töitani näyttelyissä. Koen olevani urani mittaan suhteutettuna hyvin onnekas.

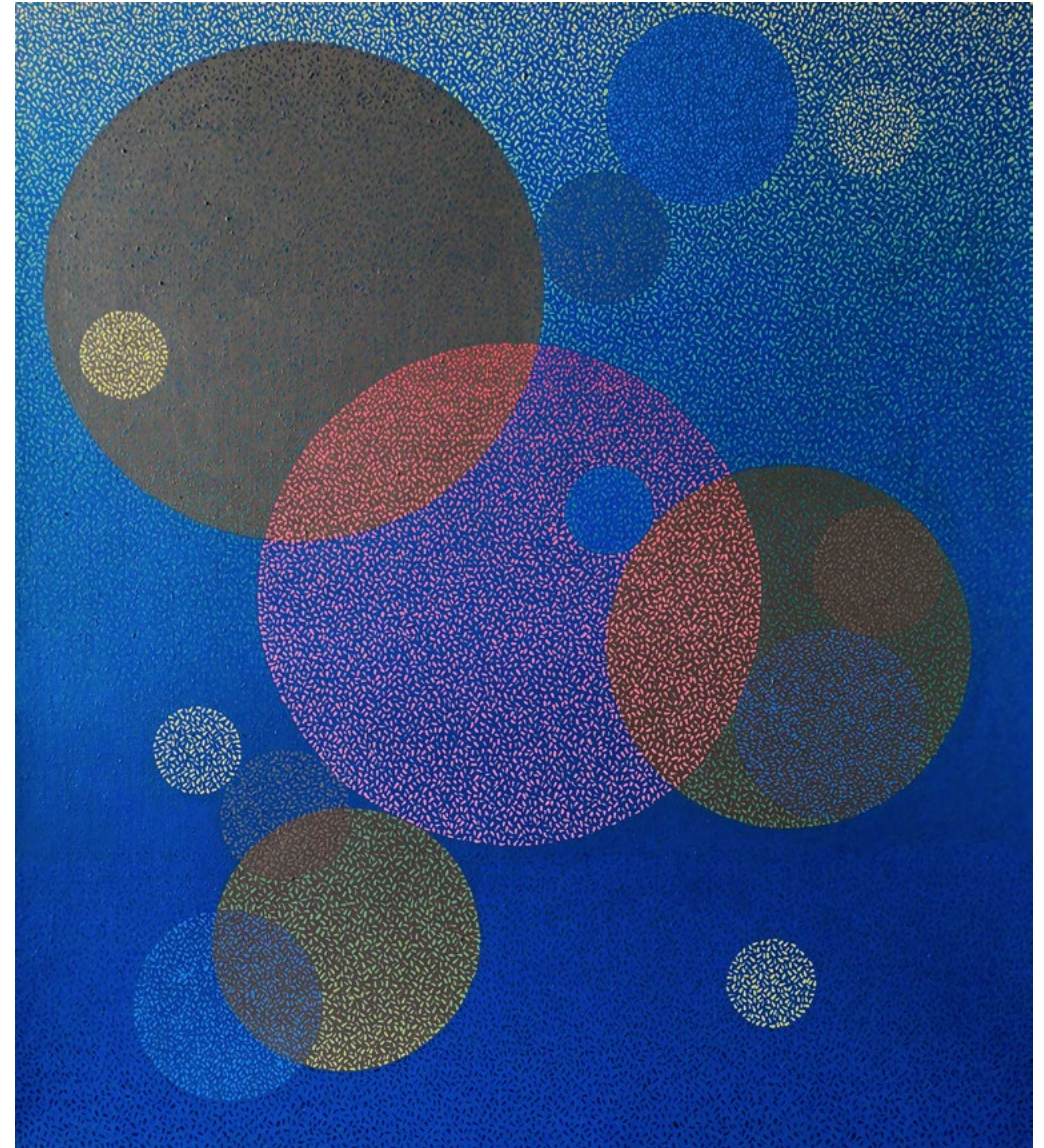
I studied in the Arts Academy of Turku University of Applied Sciences during 2012-2017. I was thrilled to get into the Arts Academy at first but after the first year I was mostly feeling frustrated. Studying felt fragmented and all the works I had done in school so far felt wretched. During the first year I did figurative drawing and painting but my interest towards figurative art had waned by the time spring arrived. Creating art had lost its joy and meaning. Boredom drove me to do try something fun for a change; I started repeating dots on paper.

During the summer between my first and second year I made a painting that had a circle made of dots in it. Watching it I felt tremendous joy, I knew I had created something good no matter what the critical eye of the drawing teacher might see in it.

From the second school year onwards my main body of work has been based on the method of using repetition as way to create acrylic paintings. I have made dots, lines and strokes using cut brush stems, pencil tips or crochet hooks as my tool. The greatest thing about Arts Academy was its ability to provide an environment where I could freely pursue my artistic interests.

My painting teachers encouraged me to make a mural as my graduation project. Initially I wasn't keen on the idea but the course about public art perked my interest. My graduation project which took place in the ICT-building was a mural made with dot painting. In addition to my graduation project, I have created one other work of public art after graduation and I feel that the guidance provided at the Arts Academy was and still is an irreplaceable aid in creating these kinds of works.

Life after graduation has been a balancing act between creating art and being an artist. The uncertainty of this profession has been levelled out by my early discovery of the way of painting that I enjoy and having been able to present my work in exhibitions. Considering the length of my career I feel very lucky.

Kristiina Korjonen, Sarjasta "Spaces Between" V, 2020, akryyli kankaalle, 90 x 80 cm
Kristiina Korjonen, From the series "Spaces Between" V, 2020, acrylic on canvas, 90 x 80 cm

LOTTA LEKA

<https://kuvataiteilijamatrikkeli.fi/taiteilija/lotta-leka>

Valmistuin Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiasta vuonna 2015. Siitä lähtien olen työskennellyt kuvataiteilijana erilaisissa tehtävissä. Olen tehnyt näyttelykokonaisuuksia, työskennellyt kuvataiteen järjestöissä ja hankkeissa. Teen pääasiassa taidegrafiikkaa, mutta yhteistyöprojekteissa tekniikat ovat olleet muutakin.

Oleellisen tärkeää työskentelylleni kuvataiteilijana ovat olleet opintojeni aikana syntyneet verkostot. On syntynyt yhteistaideteoksia ja hankkeita sekä rikastuttavaa taiteen hyvinvointityön tekemistä yhdessä opiskelukavereideni kanssa. Opintojen ajalta on jäänyt mieleen kannustus uskaltaa kokeilla ja epäonnistua, sillä myös sitä teosten tekeminen on joskus ollut.

Kiinnostuin opintojeni aikana sinäkuvallisesta menetelmästä taiteen tekemisessä. Tein aiheesta kirjallisen ja kuvallisen opinnäytetyöni. Sitä työtä olen myös jatkanut. Pääpaino projekteissa on silloin toisen ihmisen kuuntelemisessa, kokemusmaailman ymmärtämisessä ja palautteen antamisessa pitkässä työskentelyprosessissa. Teoksista tulee sinäkuvia, yrityksiä ymmärtää ja näkökulmia aiheeseen, jonka parissa kulloinkin työskennellään. Muun muassa sinäkuvallisuuden ja yhteisöllisten taideprojektien kautta koen työssäni itselleni merkityksellistä vuorovaikutusta.

Nyt teosteni aiheet ovat alkaneet liittyä myös ympäristön tilaan. Tutkin monimuotoisuuteen, elinympäristöihin ja ilmastonmuutokseen liittyviä asioita. Pyrin materiaalien myrkyttömyyteen, uusiokäyttöön ja ympäristöystävällisiin kuljetusmahdollisuuksiin.

Melkoinen osa kuvataiteilijan työtä on pohtimista ja kirjoittamista. Iso osa teksteistä liittyy ikävä kyllä kerjäämiseen. Toisinaan tuntuu terveellisemmältä unohtaa toimeentulon kerjääminen ja keskittyä taiteellisiin prosesseihin, jotta saisi aikaan teoksia. Väistämättömänä osana pysyvät silti näyttelytöiden tekemisen lisäksi esimerkiksi verkostoihin ja järjestötoimintaan osallistuminen, opetus sekä hankkeiden suunnittelu ja koordinointi.

Omalla kohdallani taiteilijan työ on ollut pääosin vapaaehtoistyötä. Kun lasken yhteen Taideakatemiasta valmistumisen jälkeen saamani apurahat, ne riittäisivät noin kolmen kuukauden taiteelliseen työskentelyyn. Kolmessa kuukaudessa en millään pysty tekemään näyttelykokonaisuutta, ja todellisuudessa nuo apurahat ovatkin menneet näyttelyvuokriin ja materiaaleihin. Ne ovat toki olleet elintärkeä lisä. Apurahojen varaan en ole siis voinut työskentelyäni laskea, ja siksin tehtäviini liittyy monimuotoisuutta sekä jatkuvaa pohdintaa taiteilijan työn merkityksestä. Jatkoin kuvataiteen opintojani Satakunnan ammattikorkeakoulun Kulttuurialan YAMK -koulutusohjelmassa, ja toimeentulon vaatavuudesta huolimatta toimin edelleen taiteeseen liittyvissä tehtävissä.

I graduated from the Arts Academy at Turku University of Applied Sciences in 2015. Since then, I have worked as a visual artist in different tasks. I have created exhibitions and worked in fine arts organisations and projects. I make mainly art graphics, but in

cooperation projects I have had other techniques as well.

The networks I created during my studies have been fundamental for my work as a visual artist. There have been co-created works of art and projects, as well as enriching arts and culture for health and wellbeing together with my fellow students. From the times of studying, I remember how we were encouraged to try and fail, as creating art has sometimes been that.

During my studies, I became interested in a you-portraiture method of creating art. I chose it as the topic of my thesis. I have also continued working on it. Then, the main focus of a project is on listening the other one people, understanding the world of experience and giving feedback in a long working process. The pieces become you-portraits, attempts to understand and gain viewpoints on a topic that you are currently working on. Through you-portraiture and communal art projects, among other things, I can experience interaction in work, which is meaningful to me.

Now my topics are often related to the environment's state. I study matters related to biodiversity, living environments and climate change. I try to use materials that are non-toxic, reusable, and can be transported in an environmentally friendly manner.

A substantial part of a visual artist's work is thinking and writing. Unfortunately, a large share of the texts is for the purpose of begging. At times, it feels healthier to forget about begging for a livelihood and to focus on the artistic processes, in order to create something. However, as part of my artistic tasks, I still make exhibitions, participate in networks and organizational activities, teach art graphics, plan and coordinate projects.

My work as an artist has been mostly volunteer work. When I calculate all the grants I have received since graduating from the Arts Academy, they would be enough for roughly three months of artistic work. I can't make an exhibition in three months, and in reality, these grants were spent on exhibition rents and materials. Of course, they have been important. I haven't been able to rely on grants to fund my work, and therefore my work contains diversity and continuous thinking of the meaning of an artist's work. I continued my fine arts studies in Satakunta University of Applied Sciences' master's program in art and culture, and despite my livelihood challenges, I still work in art-related positions.

Lotta Leka, Care I–III, polymeerigravyry, 2019, ommel, risut, rautalanka, 25 x 30 x 60 cm
Lotta Leka, Care I–III, polymer gravure, 2019, stitching, twigs, iron wire, 25 x 30 x 60 cm

LAURA NEVANPERÄ

<http://lauranevanpera.com>

[instagram@laua.exe](https://www.instagram.com/laua.exe)

Tuntuu kuin olisin valmistunut vasta hetki sitten, vaikka siitä on nyt kaksi vuotta. Ensimmäinen vuosi valmistumisen jälkeen meni hämmennyksessä ja oman yhteiskunnallisen roolin pohtimisessa, toisena vuotena löysin tieni Turun yliopistoon taidehistorian ja sukupuolentutkimuksen opiskelun pariin. Nyt olen taas tienhaarassa: lopetanko yliopiston keskittyäkseni täysin taiteelliseen työskentelyyn, vai jatkanko (henkisesti ja taloudellisesti) kuluttavaa akateemista opiskelua, joka toisaalta antaa paljon aineksia mutta toisaalta syö aikaa ja energiaa itse taiteellista työtä?

Pääsin Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiaan lukion jälkeisen, puolen vuoden mittaisen Limingan Taidekoulussa vietetyn ajan jälkeen. Käsitteiseni kuvataiteilijuudesta oli varsin romanttinen ja neromyyttikeskeinen. Etelään muuttaminen ja erilainen tapa toimia taiteilijana oli minulle parasta, mitä saattoi tapahtua. Osoittautui, että vaikka taiteilijuus usein onkin yksinäistä ja henkilökohtaista, kollegiaalisuus ja yhteistyö antavat voimavaroja ja luottamusta omaan sekä yhteiseen tekemiseen, eikä taiteilijuus olekaan niin yksinäistä.

Opinnot antoivat turvaa kokeilla, kehittyä, oppia ja muuttua. Olen ollut kokeilemiseen jopa vähän koukussa, ja seuraava vaiheeni onkin ollut juurruttaa ja selkeyttää omaa työskentelyäni. Aloitin maalaamisesta, siirryin runouteen ja päädyin tekemään musiikkia, keramiikkaa ja sarjakuvia. Nyt haluaisin tehdä kuvanveistoa.

Aikani Taideakatemiassa ei ollut helppoa, ja koin opintojeni aikana suuria henkilökohtaisia vastoinkäymisiä ja menetyksiä, jotka painavat yhä, mutta löysin itsestäni myös ehtymättömän rakkauden lähteen. Intersektionaalisen feminismin teorian opiskeleminen on auttanut ymmärtämään kärsimyksen (omani ja muiden, myös ei-ihmisten) juurisyytä ja rakenteita.

Parhaimmillaan taide muokkaa ja laajentaa todellisuutta ja kokemusmaailmaa. Olen aina tiennyt olevani taiteilija, omalla olemassaolollani jo vallitsevaa järjestystä ja

normeja horjuttava outolintu. Heikoimpina hetkinä se tuntuu raskaalta roolilta, mutta parhaimmillaan se on yhteisöllistä, vapauttavaa ja antaa elämälle merkityksen ja värit.

It feels like I graduated very recently, even though it is now two years ago. The first year after graduation went in a haze and by thinking of my societal role. In the second year, I found myself studying art history and gender studies at the University of Turku. Now I'm at a crossroad once more: should I quit my university studies to focus entirely on my artistic work, or should I continue the straining (mentally and economically) academic studying, which on the one hand gives me materials to work with but also consumes a lot of my time and energy that I could spend on artistic work instead?

I was admitted into the Arts Academy at Turku University of Applied Sciences after spending six months in the Liminka School of Art following upper secondary school. My thoughts on being a visual artist were very romantic and centred on the genius myth. Moving south and finding a different way to be an artist were the best that could've happened to me. I found out that even though being an artist is often lonely and personal, collegiality and cooperation give strength and trust in your own and common work, and being an artist is not so lonely after all.

The studies provided a safe way to try, improve, learn and change. I have been kind of hooked on trying, and my next step has been to instil and clarify my own work. I started by painting, moved to poetry and ended up making music, ceramics and comics. Now I'd like to work on sculpting.

My time at the Arts Academy was not easy, and I experienced great personal setbacks and losses, which are still a weight on me, but I also found an endless source of love in me. Studying intersectional feminism has helped me understand the causes and structures of suffering (my own and of others, also non-human).

At its best, art can alter and expand your reality and world of experience. I have always known that I'm an artist, an odd one out who shakes the current order and norms by simply existing. In my weakest moments, it feels like a heavy role. At its best, it is communal and liberating, and it gives life its meaning and colours.

Laura Nevanperä
PUSSYDICK

U broke my heart and put a nail through it, thanks
2019

Muotoilusavi, rautanaula, akryyliväri ja pigmentti
Modelling clay, iron nail, acrylic paint and pigment

MORTTI SAARNIA

www.morttisaarnia.com

Vuonna 2012 pukeuduin mustiin Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemiaan uusien opiskelijoiden orientaatiopäivään. Olin innokas ja valmistauduin opintojen alkuun vakavasti, ikään kuin haudatakseni nuoruuteni. Tiesin haluavani taiteilijaksi jo lapsena, ja olin vihdoinkin saapunut taivaan porteille.

Onneksi en tuolloin ymmärtänyt, mitä kaikkea taiteilijuus ammattina pitää sisällään. Niihin asenteeni suojeli minua taidekentän kynnyksiltä taipumuksilta, ja pystyin keskittymään neljän vuoden aikana olennaiseen: omien rajojen testaamiseen ja oman äänen löytämiseen. Jälkiviisaana olen myös ymmärtänyt, että juuri ne ominaisuudet, jotka yritin haudata tuolloin, ovat taiteellisen työskentelyni perusta. En enää usko kohtuuttoman vakaviin työskentelymenetelmiin vaan kokeiluun, vahinkoihin ja satunnaisiin vapaapäiviin. Taiteita korkeakouluihin opiskelemaan hakeutuvat ovat intohimoisia ja usein jopa obsessoituneita luovaa työtä kohtaan, mutta omasta kehityksestä ei kannata ottaa paineita.

Taideakatemia antoi minulle paljon. Mikään instituutio valmistumisen jälkeen ei ole onnistunut luomaan samanlaista aidosti vapaata ja turvallista ilmapiiriä, jossa taiteen tekeminen on erotettu kokonaan tulosvastuusta. En halua kuulostaa hyväuskoiselta hölmöltä tai teeskennellä, ettei kapitalistinen talousjärjestelmä olisi osa taidekoulutusta, mutta nähdäkseni taiteiden opetus on tuottoisinta silloin, kun opiskelija alkaa nähdä oman arvonsa taiteilijana ja osana yhteiskuntaa. Opiskelijalla itsellään on vastuu siitä, että hän ymmärtää valmistuvansa ammattiin, josta yhteiskunta ei halua maksaa palkkaa hänelle. Tätä ei tietenkään pidä hyväksyä, joten onnittelen valmistuneita lämpimästi: teistä on juuri tullut aktivisteja.

Aloitin valokuvataiteen maisteriopinnot Aalto-yliopistossa vuonna 2016, ja valmistuin Zoomista kesällä 2020. Turun Taideakatemiaan jälkeen olen usein muistellut hyvällä pitkiä iltoja koulun pimiössä ja tietokonehuoneissa. Tuohon aikaan taiteen maisteriksi valmistuminen, freelancerin arki ja omien teosten loppuun saattaminen tuntui vaikealta. Tai, en halua valehdella, ne tuntuvat edelleen vaikeilta, mutta eivät mahdottomilta.

Joskus sellaisina päivinä, kun meinaan katua tekemiäni työ- ja koulutusvalintoja, palaan tärkeän tosiasian äärelle: hidas maanantaiaamu on elämässäni enemmän sääntö kuin poikkeus. Hitauden ja tylsyyden opettelu on tärkein tehtäväni tässä sinisen valon ajassa, jossa universumi on kuvitettu meille valmiiksi – en halua menettää mielikuvitustani.

In 2012, I wore black clothes to the orientation of new students at the Arts Academy at Turku University of Applied Sciences. I was excited and took the start of my studies seriously, as if to bury my youth. Already as a child, I knew I wanted to become an artist – I had finally reached the gates of heaven.

Luckily, I didn't realise then how much the profession of art contains. My naive attitude protected me from the cynical tendencies in the artist circles, and I was able to focus on what was important in the four years: testing my own boundaries and finding my voice. In hindsight, I have also understood that it is exactly the qualities I tried to bury back then that are the foundation of all of my artistic work. I no longer believe in unreasonably serious working methods but rather in experimenting, accidents and occasional days off. Those

seeking to study arts in a university are passionate, often even obsessed about creative work, but you shouldn't feel pressured about your personal development.

The Arts Academy gave me so much. Since my graduation, no other institution has been able to create the same genuinely free and safe environment, in which creating art is entirely separate from the responsibility to make a profit. I don't wish to sound like a gullible fool or pretend that the capitalistic economy is not part of the fine arts education, but in my opinion, artistic studies are at their most profitable state when a student starts to see their own value as an artist and part of the society. Students are responsible for understanding that they are graduating to a profession, which the society does not wish to pay wages for them. However, this isn't acceptable, so I congratulate graduates warmly: you have just become activists.

I started master's studies in photography at the Aalto University in 2016 and graduated from Zoom in summer 2020. After the Turku Arts Academy, I have often looked fondly back at the long nights in the school's darkroom and computer facilities. At that time, graduating with a master's degree, the everyday life of a freelancer, and finishing my own work seemed hard. Or – I don't wish to lie – they still seem hard, but not impossible.

Sometimes, on days when I almost regret the work and education choices I have made, I return to an important fact: a slow Monday morning is more a rule than an exception in my life. Learning about slowness and boredom have been my most important tasks in this time of blue light, where the universe has been illustrated for us – I don't want to lose my imagination.

Mortti Saarnia, Sarjasta Näen itseni katsomassa uutisia, 2020,
liitu ja hiili paperille, 30 cm x 20 cm

Mortti Saarnia, From the series I See Myself Watching The News, 2020,
chalk and charcoal, 30 cm x 20 cm

ANDRÉA VANNUCCHI

<https://kuvataiteilijamatrikkeli.fi/taiteilija/vannucchi-andrea>

Muutin Brasiliasta Eurooppaan, Pariisiin, koska halusin valokuvaajaksi, kuvajournalistiksi. Toin mukanani kinofilmirungon, 50 mm objektiivin ja työkokemuksena fysiikan opettajan uran. Melko toivotonta.

Tästä on nyt 20 vuotta. Vaikka romanttinen unelma murtui, innostus säilyi ja tulipa minusta pikkuhiljaa ja monen mutkan kautta taiteilija; ennen Turun kuvataiteen koulutusta olin jo vuosia työskennellyt taiteilijana.

Opiskelu merkitsi minulle uutta alkua. Laajensin ymmärrystäni taiteesta, vapauduin omista kuvajournalismiin liittyvistä dogmeista, ja rakastuin taidegraafikkaan. Olin koulun aikana jossain vaiheessa pahasti eksyksissä. Mietin, olisiko järkevämpää erikoistua, syventyä? Loppujen lopuksi hyväksyin, että olen ennen kaikkea utelias taiteilija, enkä tule

todennäköisesti olemaan minkään erityisalan mestari. Taideakatemian kausi korosti minulle, kuinka paljon nautin oppimisesta ja kokeiluista.

Opiskelun jälkeen olen toiminut edelleen pääasiassa valokuvan ja yhteisötaiteen parissa, mutta olen laajentanut työskentelyäni videoon, graafiseen suunnitteluun sekä valokuvan ja grafiikan soveltaviin menetelmiin. Vaikka en ole ollut kovin aktiivinen näyttelytoiminnassa, olen mielelläni luonut taidetta muualle kuin virallisiin taiteen esittelypaikkoihin kuten hoivayksikköihin ja kouluihin. Se tuntuu luontevalta, sillä käyttäjäyhteisön kohtaaminen ja “paikan hengen” kartoittaminen ovat minulle inspiraation lähteinä. Tällaisen laajan yhteistyön kautta olen tutustunut moniin mielenkiintoisiin ihmisiin eri aloilta, ja minua ilahduttaa, että lopputulos on usein enemmän kuin yksi ynnä yksi.

Opetan säännöllisesti Salon kansalaisopistossa, ja pidän muuallakin kursseja ja työpajoja, joiden kautta jaan tietoa, taitoa ja innostusta. Kiitos Taideakatemian opettajille, minusta on myös tullut koulutuksen myöten parempi opettaja.

Imoved from Brazil to Europe, Paris, because I wanted to become a photographer, a photojournalist. I brought a 35-mm film body, a 50 mm lens, and work experience as a physics teacher. Pretty hopeless.

It has been 20 years now. Even though my romantic dream was shattered, I kept my enthusiasm and slowly, after many turns, became an artist; before the Turku fine arts education, I had worked as an artist for years.

Studying meant a fresh start for me. I expanded my idea of art, I was liberated from my dogma related to photojournalism, and I fell in love with art graphics. At some point in my years of studying, I was thoroughly lost. I wondered if it would make more sense to specialise in something. At last, I accepted that I am a curious artist before anything, and am unlikely to become a master of any specialisation subject. My term at the Arts Academy showed me how much I enjoy learning and experimenting.

After my studies, I have still worked mostly in photography and community art, but I have expanded my work to video, graphic design, and the applied methods of photography and

graphics. Even though I haven't been the most active in exhibitions, I have been glad to create art elsewhere than in the official art displays, such as in care units and schools. It feels natural, as meeting the site's community and studying the "ethos" are my source of inspiration. Through this extensive cooperation, I have met many interesting people from different fields, and I am happy when the final result is often more than just one plus one.

I teach regularly at the Salo Adult Education Centre, and hold courses and workshops elsewhere too, through which I can share information, skills and enthusiasm. I wish to thank the teachers of the Arts Academy, as the studies have also made me a better teacher.

KUVATAITEILIJAT

ARTISTS

Iina Gröhn

Marika Halonen

J. Hartelin

Emmi Hyvärinen

Satu Karhumaa

Joel Karppanen

Kristiina Karsten

Hideki Kimura

Sylvester Kivelä

Ville Kiviniemi

Jessica Koivistoinen

Timi Koski

Essu Koskinen

Klaus Koskinen

Jenni Laaksonen

Elina Lahdenperä

Ottilia Orenius

Anu Perkkiö

Sami Pikkarainen

Anni Porrasmäki

Riitta Posti

Susanna Selin

Sampo Sirkka

Aleksi Systä

Niko Tampio

Venla Torppa

Emilia Usvalaakso

Juha Vakkilainen

Fanny Varjo

Niina Villanueva

Iina Gröhn

grohn.iina@gmail.com

Elämisen

välttämättömästä muutoksesta

Henkisestä poissaolosta

Ajatonta olemassaoloa

Kun surrealistisesta tulee todellista

Kun todellisesta tulee olemassa olevaa

Kun olemassa olevasta tulee surrealistista

olemassaoloa

Äänetöntä harmautta

ja kaikki muu on vain valkoista kobinaa

Elämisen autuudesta

Oloa.

*About the inevitable transformation
of living*

About psyhical absentness

Timeless existence

When surrealistic becomes realistic

When realistic becomes existing

When existing becomes a surrealistic

existence

silent greyness

and everything else is just white noise

About blessed living

To exist.

Marika Halonen

anna.marika.halonen@gmail.com

Asun kahden kissan kanssa. Jaamme saman elintilan, saman ihmisen rakentaman kuution. Asunomme ruokapöytä on toiminut korona-aikana työpisteenä, minkä ääressä olen istunut opintoihin liittyvissä Zoom-palaverissa.

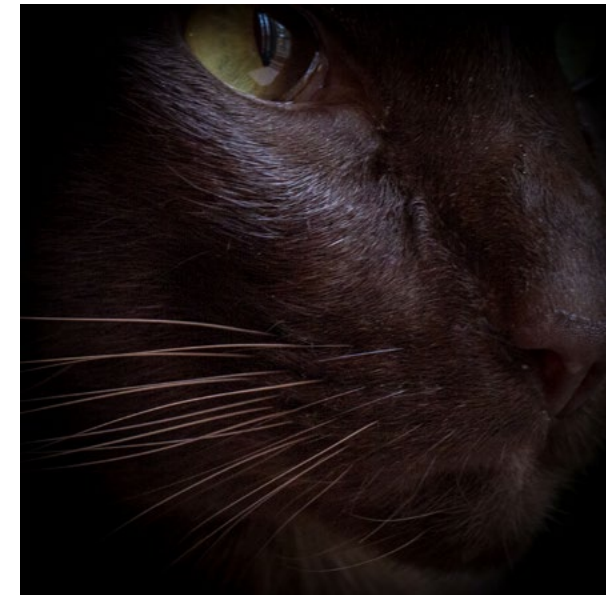
Kissat kokoontuivat usein pöydälle läppäriin viereen kuuntelemaan keskustelua ja toisinaan kommentoivat kuulemaansa. Toisella heistä on uskomattoman kova ääni. Jos en olisi pitänyt useimmiten kameraa kokouksissa kiinni, opiskelijatoverit olisivat todistaneet kissan pyllyn kameran edessä useammin kuin kerran.

Joskus huvittelen katsomalla kissavideoita. Laitan äänen kovalle, ja seuraan täällä asuvien kissojen reaktioita. Korvat kääntyvät kuuntelemaan, kenties he tunnistavat kielen, mutta on vaikeaa ymmärtää, mitä he siitä ajattelevat. Kissat on leimattu ihmisen toimesta mystisiksi olennoiksi, vaikka olemme eläneet yhdessä vuosituhansia. Jos Googlelta kysyy kissoista, vastaukseksi voi saada ”kissat ovat Alienien lähettämiä vakoojia” tai ”Kissat uskovat, että ihmiset lähettävät kissan kakkaa Kuuhun”.

I live with two cats. We share the same living space, the same man-made cube. During the coronavirus, our dining table has become a workstation. Zoom meetings related to my studies often took place there.

The cats were also there, they listened to the meetings and gave a comment every now and then. The voice of the other cat is incredibly loud. In that case, if I hadn't turned off the web camera, my fellow students would have witnessed the cat's ass more than once.

Sometimes I try to entertain my cats with cat videos on the internet. I put the sound on loud and try to understand their reactions. I know they're listening but it's hard to know what's in their heads. People think cats are mystical and difficult to understand even though we have lived side by side for thousands of years. If you ask Google about cats, it might answer "Cats are spies sent by Aliens" or "Cats believe humans are sending their poop to the moon".

Willicon Zabaglione odottaa ikkunan edessä pääsyä emoalukselle
Willicon Zabaglione waits in front of the window for access to the mother ship

J. Hartelin

Saapuminen. Vieras maa. Uusia kasvoja. Pilkkopimeää. Yö. Ajaminen.
Saapuminen. Herätys. Tien päällä taas. Hiljaisuus. Perilletulo. Yhdessä
syöminen. Zeniitti aurinko. Päiväunia. Kävelyä. Hässäkkää. Kulkukissoja.
Viileitä öitä. Kolonialismin artefakteja. Sabar. Häät. Harmattan usva. Saari.
Niemimaa. Manner. Kävelyä. Yllätyksiä joka kulman takana. Hässäkkää.
Vanhentunutta filmiä. Yhteisiä aterioita. Outous. Vieras maa. Olen
sivullinen. Vähemmistö. Oivallan. Tunnen sen. Huutoja moskeijasta. Koirat
haukkuvat. Kukot kiekuvat. Vauvat itkevät. Yöaika. Kaukainen maa. Emämaa.
Vastakohtia. Onnellisuus. Syvällisiä aikoja. Lämpimiä ja tervetulleita.

Arrival. Strange land. New faces. Pitch-dark. Night. Driving. Arriving. Wake
up. On the road again. Silence. Arrival. Eating together. Zenith sun. Daytime
naps. Walking. Hustle. Stray cats. Cool nights. Artefacts from colonial times.
Sabar. Marriage. Harmattan haze. Island. Peninsula. Mainland. Walking.
Surprises around every corner. Hustle. Expired film. Having meals together.
Strangeness. Foreign land. I'm the stranger. A minority. I realize. I feel it.
Shoutings from the mosque. Dogs bark. Cocks crow. Babies cry. Night-time.
Distant land. Motherland. Opposites. Happiness. Profound times. Warm and
welcoming.

Emmi Hyvärinen

Olen keskittynyt maalaamiseen ja installaatioihin. Teokseni pohtivat luonnon tilaa, ihmisyyttä, mielen ongelmia, identiteettiä.

I focus on painting and installations. My works reflect on the state of nature, humanity, mental disorders, identity.

Kysymys, joka pysyy, installaatio, 2020
The question that remains, installation, 2020

Satu Karhumaa

satu@kaaos.org

<http://kaaos.org/satuk/>

https://www.instagram.com/_ovro_/

Ihminen on omituinen eläin. Yksilö voi olla fiksu. Ihmiset ovat usein kaikkea muuta.

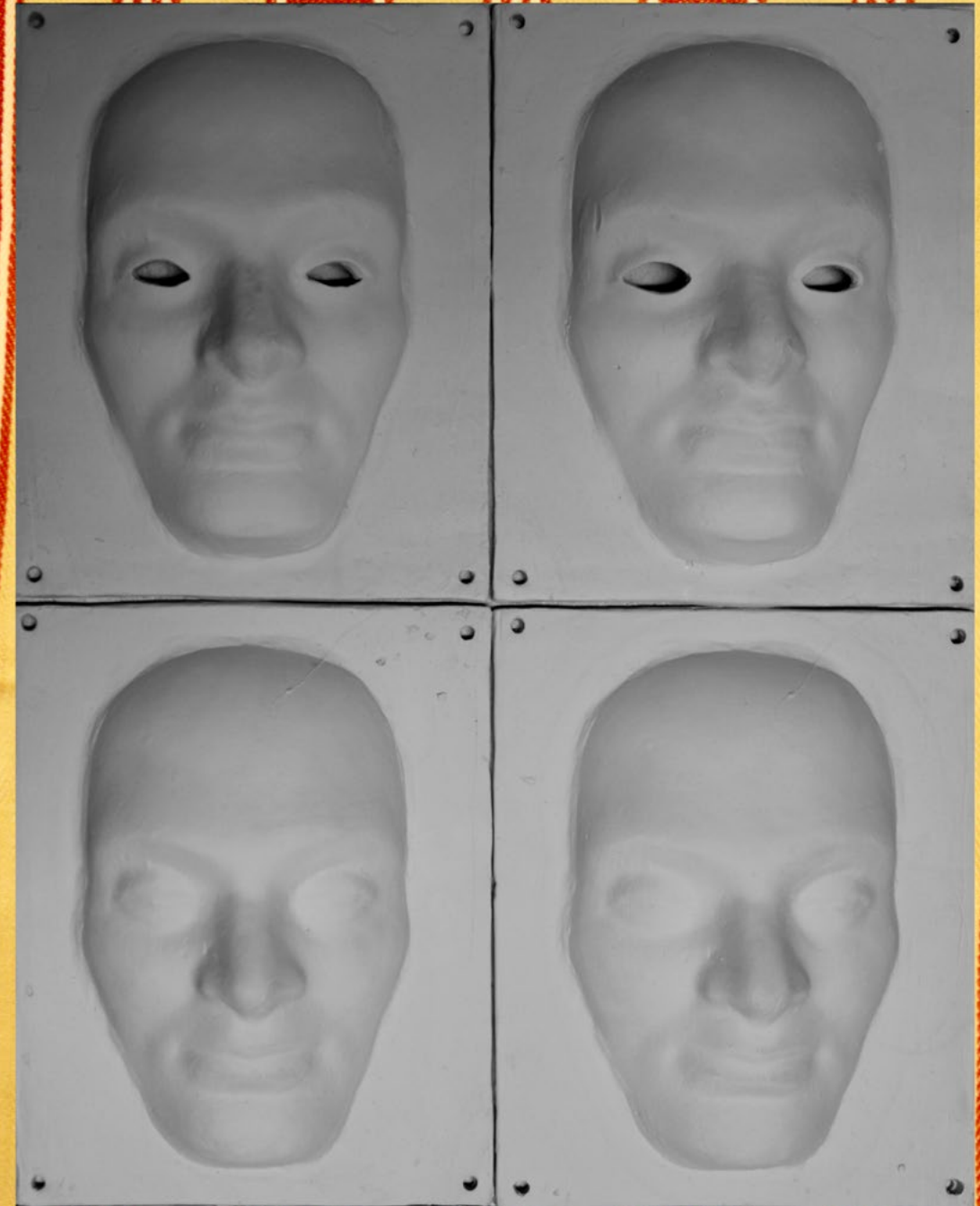
Ihmiset voivat kannattaa fanaattisesti johtajaa, joka on valmis kärräämään kansansa kaatopaikalle. He syyttävät omista vaikeuksistaan huono-osaisimpia ja ovat valmiita tinkimään omasta hyvinvoinnistaan, kunhan syntipukeilla menee vielä huonommin. Mikä meissä on vikana?

Pohdin identiteettien muodostumista, persoonia ja stereotyyppioita, yksilön moninaisuutta ja massojen yhtenäisyyttä. Materiaalinani käytän, mitä käsiini saan.

Humans are strange animals. A person can be smart. People tend not to be.

People can fanatically support a leader, who is ready to throw his citizens to the dump. They are eager to blame disadvantaged people for their own misfortunes and readily give up their own well-being to see their scapegoats faring even worse. What is wrong with us?

I ponder on the formation of identities, personalities and stereotypes; the many sidedness of an individual and the uniformity of the masses. As my material, I use whatever I can lay my hands on.

Prosessikuvamanipulaatio, 2020
Process image manipulation, 2020

Joel Karppanen

www.joelkarppanen.com

Kansallispuisto heijastelee ”alkuperäistä” luontoa.

Kuva kansallispuistosta peittää ja vääristää ”alkuperäisen” luonnon.

Kuvien julkaisu eri konteksteissa peittää ”alkuperäisen” luonnon poissaolon.

Kuvalla ei ole enää mitään yhteyttä todellisuuteen: se on oma simulakruminsa.

A national park is the reflection of the “original” nature.

An image of a national park masks and perverts the “original” nature.

Sharing images in different contexts masks the absence of the “original” nature.

The image bears no relation to any reality whatsoever: it is its own pure simulacrum.

Järnefelt 1893, 2020

Kristiina Karsten

kristiina.karsten@gmail.com
www.kastelukannu.com

installaatio	<i>installation</i>
ei-tietäminen	<i>not-knowing</i>
esineiden runollisuus	<i>the poetry of objects</i>
bricolage	<i>bricolage</i>
luovuus	<i>creativity</i>
lupaavien impulssien seuraaminen	<i>following promising impulses</i>
keräily, löytäminen	<i>collecting, gathering, discovery</i>
yhteensattumat, havaitseminen, johtolangat	<i>serendipity, to perceive, clues</i>
leikkisyys, puuhastelu	<i>playfulness, tinkering</i>
kaikki on materiaalia	<i>everything is material</i>
tuijottelu, hypistely, asioiden tuntu	<i>to stare, to twiddle, the feel of things</i>
materiaaleille herkistyminen	<i>becoming sensitive to material</i>
kuunteleminen, yhteys	<i>listening, connecting</i>
tyhjentyminen	<i>becoming empty</i>
asioiden asetteleminen	<i>arranging things</i>
performatiivisuus, rituaalit	<i>performativity, rituals</i>
intuitiivisuus, improvisaatio	<i>intuition, improvisation</i>
assosiaatiot, musiikki, sanat	<i>associations, music, words</i>
asioiden sisäinen rytmi	<i>the inner rhythm of things</i>
kauniin takainen todellisuus	<i>the world behind beauty</i>
merkitykset, arvo, aika, hämärä	<i>meaning, value, time, the obscure, dark</i>
kuihtuminen, hajoaminen	<i>wilting, decay</i>
torjutun takainen todellisuus	<i>the world behind the object</i>
muuttuminen, muutos, mysteeri	<i>transformation, change, mystery</i>
kuolevaisuus, katoavaisuus, kiertokulku	<i>mortality, transience, cycles</i>
jäänteet, ruumiillisuus	<i>remains, corporeality</i>
asioiden hauras luonto	<i>the frail, delicate nature of things</i>
välittäminen	<i>caring deeply</i>
luopuminen.	<i>letting go.</i>

Installaaation osia valkoisessa pakkauslaatikossa
Pieces of an installation in a white container, 2020

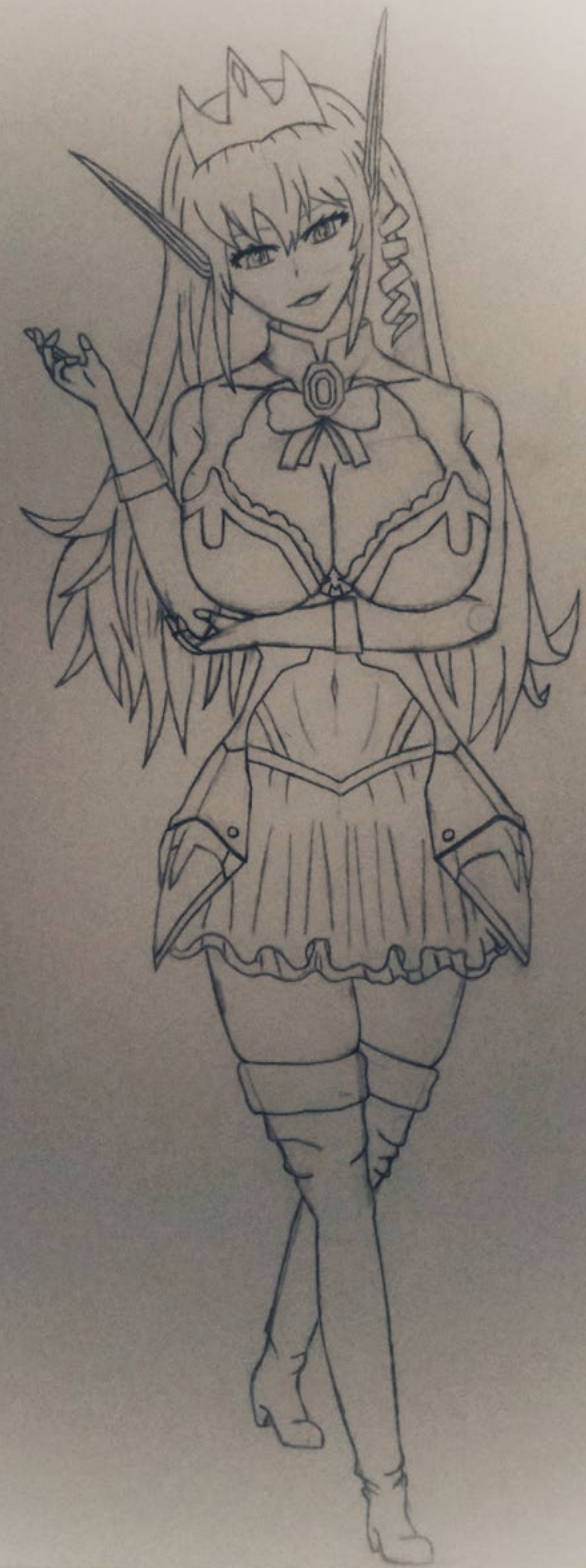

Hideki Kimura

ss.h.kimura@gmail.com

Yhtenä päivänä päätin, että halusin tehdä oman tarinan. Päädyin siihen, että halusin tehdä mangan mutta ongelmana on se, että en osaa piirtää. Joten viimeisen parin vuoden aikana olen yrittänyt opetella.

One day I decided that I wanted to make my own story. I ended up deciding to make a manga, but the problem was that I had no idea how to draw. So over the past few years I've been trying to learn how.

Practice#348, A#, 2020

Sylvester Kivelä

<https://sylvesterkivela.com/>
<https://www.instagram.com/sylvesterkivela>

ihastusta ja inhoa

rapture and disgust

do androids dream of electric dick, 2020

Ville Kiviniemi

fitchet@gmail.com

Viiva kuljettaa minua piirtäjänä kohti odottamatonta ja levotonta maisemaa täynnä sattumia ja tapahtumia. Yleensä en tiedä, mitä piirrokseni tulevat lopulta olemaan – jos tietäisin, en piirtäisi. Ajattelen havainnoinnin, uneksimisen ja piirtämisen olevan saman jatkumon erottamattomia osia. Piirros itsessään on väite siitä, että kaikki koostuu viivasta.

Drawing trace leads me towards an unexpected and restless landscape full of occurrences and events. I don't usually know what my drawings will be in the end – if I did, I wouldn't draw at all. In my mind observation, dreaming and drawing are parts of the same continuity. Drawing itself argues that all things are composed of lines.

Sateenpullottajan päiväkirja ja muita tekeillä olevia piirroksia, 2020
The rain-bottler's diary and other drawings in the making, 2020

Jessica Koivistoinen

jessica.koivistoinen@gmail.com
instagram@jessica_koivistoinen

Inspiroidun kuvataiteilijana eniten luonnosta ja sen erilaisista ilmiöistä. Myös ihmisistä ja ihmisyydestä. Kaikissa näissä kiinnostuksenkohteissani yhdistyy usein kaos ja harmonia.

Työskentelen sekä kolmiulotteisten teoksien parissa että valokuvaan aktiivisesti pitkillä kävelymatkoillani. Veistoksien ja installaatioiden materiaalivalinnoissa hyödynnän paljon löydettyä luonnonpuuta, kierrätyskankaita sekä -paperia. Materiaalit sopivat hyvin yhteen muokattavuutensa tähden, ja ne toimivat keskenään kuin orgaanisen palapelin palaset.

Kameralla ottamani valokuvat ovat lähinnä uusien teoksien rakennusainesta. Visuaalisia muistiinpanoja, minua miellyttäviä näkymiä ja idea-aihioita. Toisinaan teen myös kokeellisia animaatioita ja nukkeja nukketeatteriini, sillä elottomien objektien elävöittäminen kiehtoo minua.

Tällä hetkellä olen kiinnostunut sekä valon että varjon vaikutuksesta kolmiulotteisiin teoksiin. Miten valo voi olla ilmaisullinen elementti osana teoksen omaa tarinaa? Entä voiko valosta lankeavien varjojen antaa vaeltaa vapaasti veistoksen pintastruktuurilla – ja siten työstöjäljen ja yksityiskohtien puhua omaa kieltään?

I am inspired by nature and its various phenomena. Also by people and humanity. All of these interests of mine often contain both chaos and harmony.

I create both on three-dimensional pieces and I actively take photos on my long walks.

In my sculptures and installations I choose to use unprocessed wood, recycled fabrics and paper. The materials fit well together because of their formability, and they work together like pieces of an organic puzzle.

I use photography to collect building block for my work. They are my visual notes, eye pleasers or sparks for new ideas. Sometimes I also make experimental animations and puppets for puppet theater, as I am fascinated by animating inanimate objects.

At present, I am interested in the effects of light and shadow on three-dimensional works. How can light be an expressive element as part of a work's own story? And can shadows be allowed to roam freely through the surface structure of the sculpture, thus allowing the traces of process and details to speak their own language?

Materiaalitestejä/Material tests

Timi Koski

<https://www.instagram.com/hirsipuujarvi/>

Tunnen pakkomielleistä tarvetta luoda tai jäljentää tulkintaani kauneudesta, joko paperille tai iholle. Onko se luovuutta vai vaan silkkaa hulluutta? Minulle sillä ei ole juurikaan merkitystä, niin kauan kun saan siitä päivittäisen serotoniiniannoksen.

(kauniit pojat ottakaa yhteyttä)

I feel the obsessive need to create or trace my interpretation of beauty, either on skin or paper. Is that creativity or just plain insanity? Either way I don't mind, as long as it gives me my daily dose of serotonin.

(pretty boys hit me up)

Kuvateksti: this boy is not a toy, 2020, hiili & akryyli / charcoal & acrylic

Essu Koskinen

essu@koskinen.net
www.koskinen.net

LIISAN HUONE Liisa asuu takapihalla Ruusupensaan alla. On aamu ja oikea aika leikata paperinukkeja. On valkoinen kani, musta ja hatuntekijä, Liisa tietää mistä pitää saksia ennen teekutsuja. On aurinko ja avaruus, nyt Liisan pitää juoda pienestä kupista ja suuresta. Liisan pitää kasvaa takaisin, mahtua aina uudestaan kaninkolosta. Tyttö koputtaa jo ovelta. Heillä on kaksi ratsua, musta ja valkea. On kuljettava läpi pimeään, leikattava paperinukkeja, yö on vain samettia. Me näemme tähdet hyvin läheltä, etäisyys on vain metsä, johon ei voi eksyä.

SAKSET Joissain huoneissa annat ovien sulkeutua, tyttö rakastaa saksia. Avaat vain ne ovet, joiden takana ei ole paperinukkeja. Huoneet, joiden lattia on lasia. Huoneet, joiden sisällä on puutarha ja lintuja. Huoneet, joiden seinät ovat lämmintä ihoa. Nyt katsot käsiäsi, katsot toista, vesi vyöryy huoneeseen. Tunneemmeko tämän, kuinka vesi osuu ihoon, käsi käteen, aurinko nousee, linnut levittävät siipensä? Ymmärrämmekö tämän, kuinka uimme huoneen poikki, kuinka aurinko nousee ja humauttaa seinälle kuin ääni, jota et kuule.

ALICE'S ROOM Alice lives in the backyard, under a rose bush. It's the time of dawn and the right time to scissor paper dolls. There is a white rabbit, a black one, and a hatter; Alice knows what to scissor before the tea party. There are the sun and space, now Alice needs to drink from a small cup and a big one, too. Alice needs to grow back; she will always need to fit through the rabbit hole again. A girl is already knocking at the door. They have two steeds, a black and a white one. Must journey through darkness, scissor paper dolls, a night is merely velvet. We see stars from up close—the separating distance is but a forest in which one can not get lost.

SCISSORS In some rooms, you allow the doors to close, a girl loves scissors. You only open the doors behind which there are no paper dolls. Rooms with a glass floor; rooms where the walls are warm skin. Now you look at your hands, the other one, water surges into the room. Do we feel this, how water touches the skin, the hand; how the sun rises, and how birds spread their wings? Do we fathom this, how we swim across the room, how the sun rises and swooshes onto the wall like a sound that you can not hear?

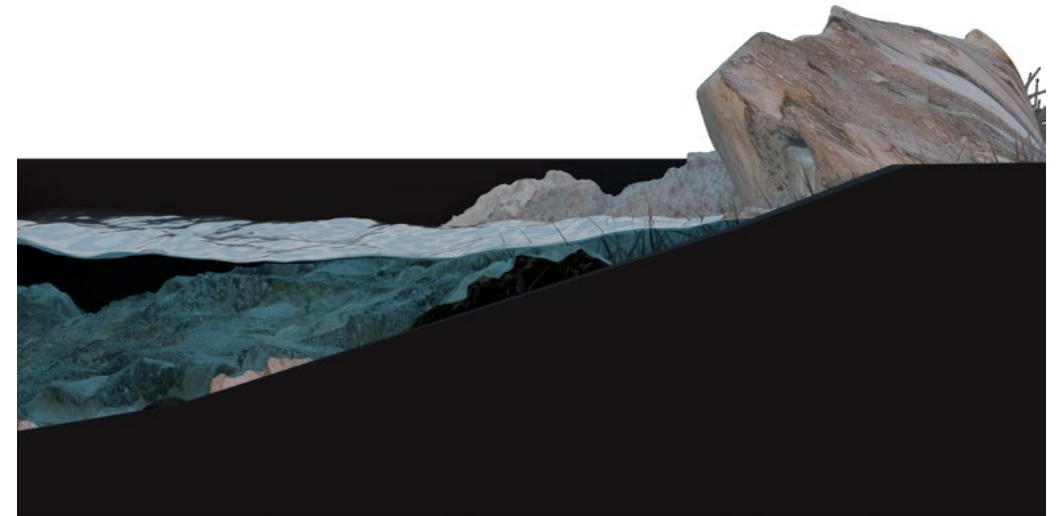
Veil of Odilon Redon, 2020, öljy mdf:lle / oil on board, 70 x 70 cm

Klaus Koskinen

https://www.instagram.com/kk_koskinen/

Maalaus, piirustus, animointi ja 3d-mallinnus.

Painting, drawing, animation and 3d modeling.

Prosessikuva, 2020
Process image, 2020

Jenni Laaksonen

jennlaak(at)gmail.com

jennilaaksonen.com (URL: <http://jennilaaksonen.com>)

instagram: jenni.laaksonen (URL: <https://instagram.com/jenni.laaksonen>)

Lapsena lumouduin monista asioista. Kokosin palapelejä uudelleen ja uudelleen. Rakensin puutarhaan lumisia pienoiskaupunkeja. Keinuin hiukset hulmuten ja yritin hypätä aina aiempaa pidemmälle.

Sitten kasvoin jossain määrin aikuiseksi.

Edelleen minä lumoudun asioista, mutta opettelen taas leikkimään yhtä ennakkoluulottomasti kuin lapsena. Silloin, kun en vielä ylianalysoinut maailmaa, elämää ja ympärillä tapahtuvaa.

Teknologiasta olen löytänyt yhdenlaisen tilaisuuden leikille ja kokeilulle. Vielä pitäisi avata hiukset.

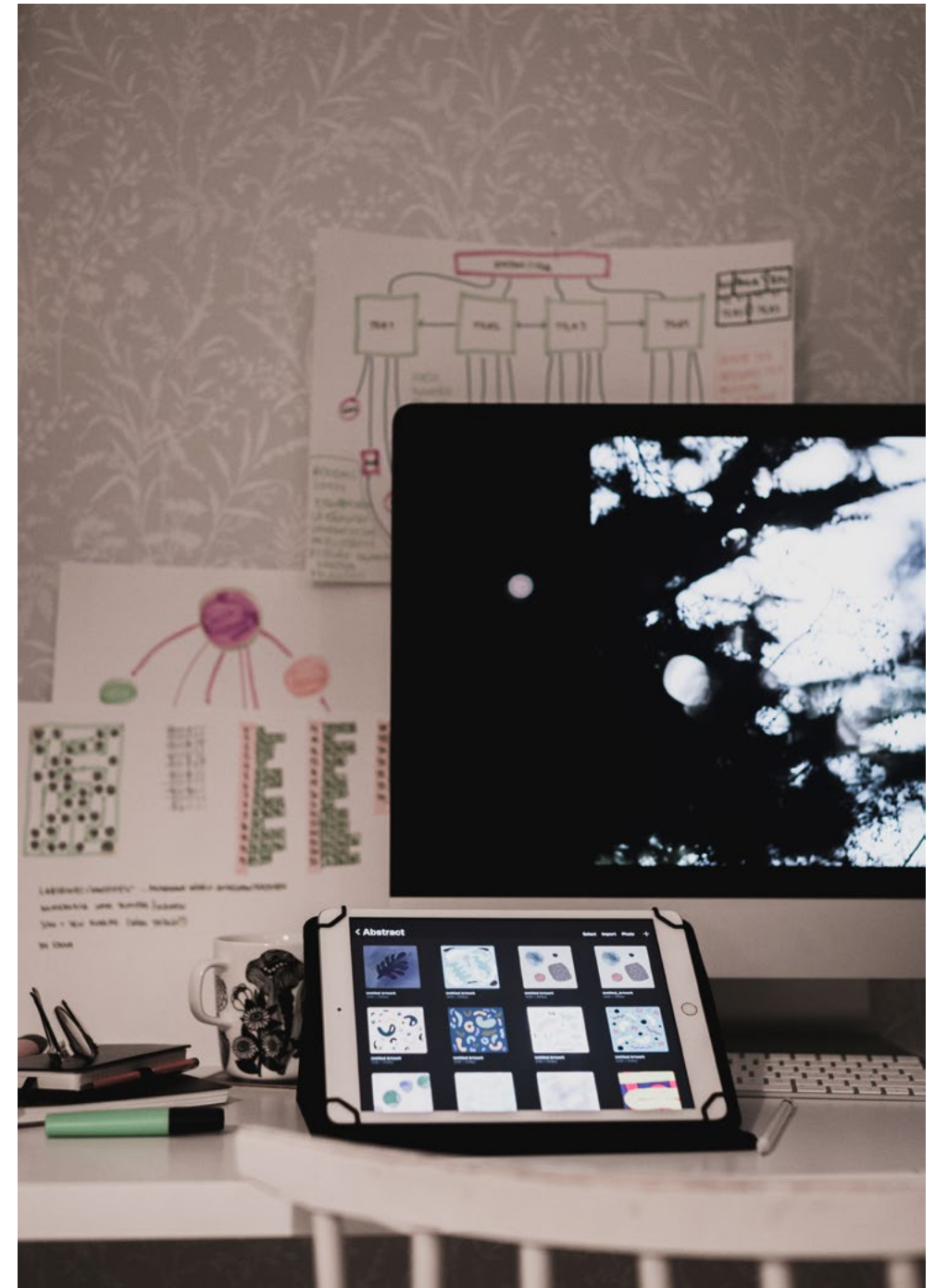
As a child I was enchanted by many things. Did the same puzzles over and over again. Built small snowy cities in our garden. I swung with my hair flying wildly in the air, while trying to jump farther.

And then in some ways, I became an adult.

I still am enchanted by many things, but I'm re-learning to play as open-mindedly as when I was a child. When I didn't over-analyze the world, life and everything happening around me.

Technology has given me an opportunity to play and experiment. Though I should still open my hair.

Kuva teosprosessista
A photo of the artwork process

Elina Lahdenperä

instagram@elina.lahdenpera

<https://elinalahdenpera1.wixsite.com/mysite>

Kerron mielessäni tarinoita, unessa ja valveilla. Mieleni on symbioosissa käteni kanssa. Tarinat piirtyvät paperille musteen avulla, ja tarinoiden taustalla soi aina musiikki. Musiikki on kaikki: aggressiivisen kitaran huutava äänivalli tai maalailevan sellon pehmeää sinfoniaa. Suustani soljuvaa muminaa, kun mietin ääneen maailmoja. Mustaksi tuhriutuneet sormet, kun pidän siveltimen kärjestä liian uppoutuneena kiinni.

Elän ja hengitän sarjakuvaa.

I tell stories in my mind, in a dream and when awake. My mind is in symbiosis with my hand. Stories are drawn on paper with ink and music always plays in the background of the stories. Music is everything: the screaming sound barrier of an aggressive guitar or the soft symphony of a cello. There's a notching mumbling out of my mouth as I ponder aloud the worlds. Fingers stained black when I hold the tip of the brush too submerged.

I live and breathe comics.

Kun tuntuu, että happi loppuu..., 2020, tussimuste paperille (yksityiskohta)

When you feel like you're running out of oxygen..., 2020,
drawing ink on paper (detail)

Ottilia Orenius

www.ottiliaorenius.com

<https://www.instagram.com/ottiatavola/>

Keskityn tällä hetkellä ruokakuvien tekemiseen sekä yritykselle että omaan taiteelliseen työskentelyyni. Huomaan usein työskenteleväni modernien ruokakuvien ja vanhojen asetelmamaalausten välissä, yrittäen löytää yhteyksiä ja vaikutuksia näiden välillä. Työskentelyäni inspiroivat barokin asetelma- ja laatumaalaukset ja näissä esitetty symboliikka sekä modernit tapamme esittää ruokaa. Minua kiehtoo se, kuinka nämä kaksi eri kuvatyyppeä voidaan yhdistää luontevasti luoden kuvia, jotka sulauttavat yhteen kaksi aikakautta. Vanhojen sommitelmakonventioiden yhdistäminen moderniin ruokakuvaan sekä ruokakulttuuriin luo mahdollisuuksia tarkastella niitä merkittäviä muutoksia, joita suhteessamme ruokaan tapahtuu ajan saatossa.

Ruoka tai ruoan valmistus eivät kuitenkaan ole ainoat työtäni inspiroivat asiat. Olen yhtä lailla kiinnostunut siitä ympäristöstä, jossa kulutamme ja koemme ruokaa. Kysyn jatkuvasti itseltäni: miten ja miksi katsomme ruokaa kuvissa, ja mitä odotamme näkevämmme.

My work is currently focused on creating food photography both for companies and personal projects. I often find myself between contemporary food photographs and old still life paintings, trying to find links and impacts between these two. My working processes are inspired by Baroque still life and genre paintings and the symbolism presented in these, as well as the modern-day ways of presenting food. I am fascinated by how these two can be incorporated effortlessly, creating images that converge different eras. Converging historical composition conventions with the contemporary food and lifestyle culture opens an opportunity to explore the vast changes in our overall relationship to food.

But it is not only the food or the preparing of it that captivates me. I am equally intrigued by the surroundings in which we consume and experience food. I frequently ask myself: how and why do we look at food in pictures and what do we expect to see?

Digitaalinen valokuva, 2020
Digital photo, 2020

Anu Perkiö

anukatariinaperkkio@gmail.com

On halu leikkiä, vaikka aina ei osakaan. Luulen, etten ajattele, mutta sitten jään kiinni siitä. Kontrolli muuttuu kontrolloimattomaksi ja paine paineettomuudeksi.

Kokemuksia. Taidekokemuksia, rakkauskokemuksia, oivaltamiskokemuksia, kokemuksia elämästä. Elämyksellisiä menetyksiä, jotka muotoutuvat muutoksiksi. Alkupiste tulee aina uudestaan, jos niin vain haluaa.

Sitten maalaan.

There is a desire to play, although not always knowing how to. I guess I don't think, but then I get caught up in it. Control becomes uncontrolled and pressure depressurized.

Experiences. Art experiences, love experiences, experiences of realisation, experiences of life. Experiential losses that translate into change. The starting point always comes again, if you will.

Then I paint.

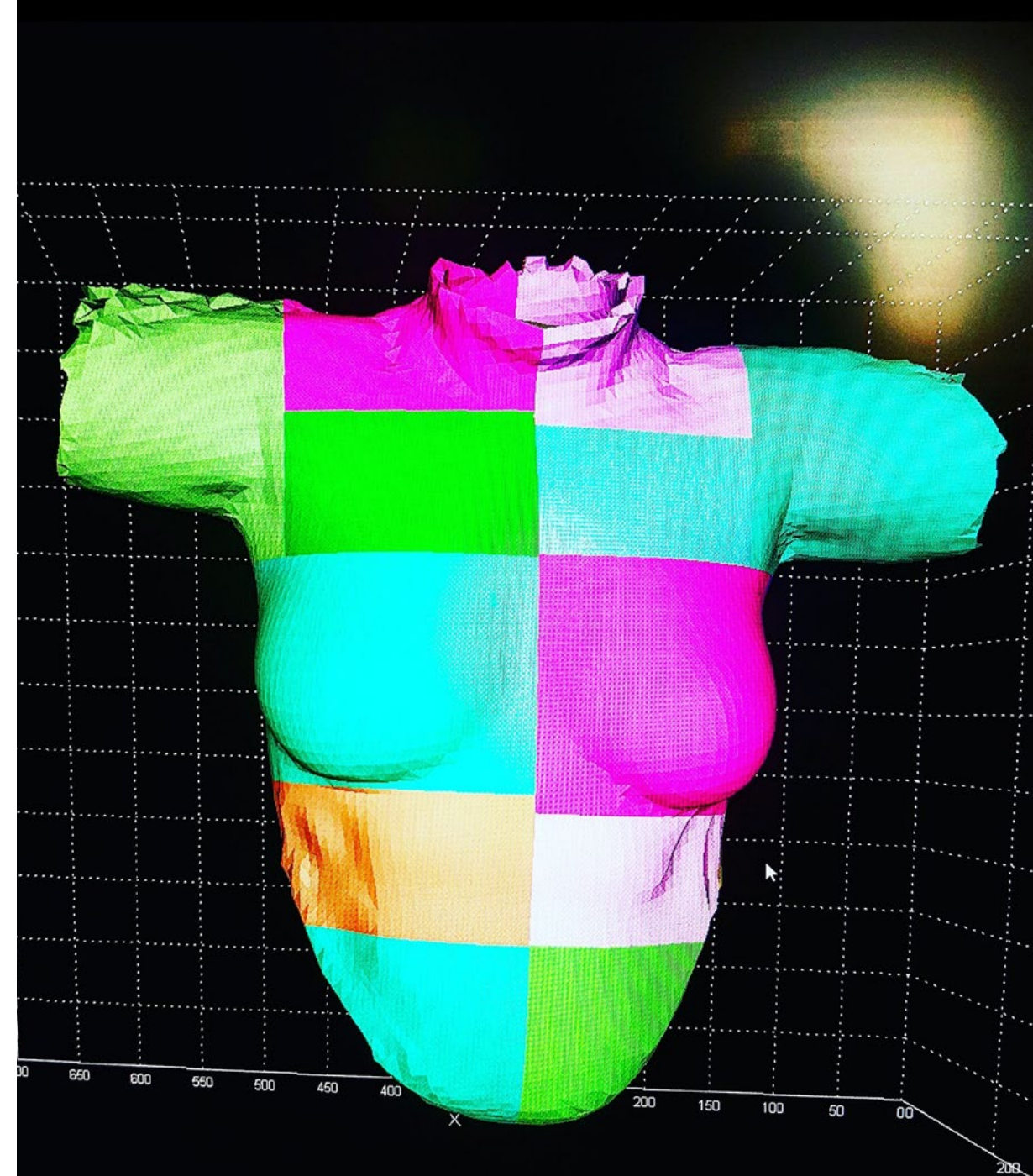
Vaeltajat, 20 x 15 cm, 2020, akvarelli paperille
Wanderers, watercolour on paper

Sami Pikkarainen

sami.pikkarainen@gmail.com
www.balanceandmild.com
instagram @trivialbalance

Työskentelyni keskittyy vahvasti uuden ja vanhan teknologian kohtaamispaikkeen tutkimiseen. Analogisen ja digitaalisen maailman törmäyksen iskeytymishetkeen, jossa todellisuus ja keinotodellisuus kohtaavat. Ainoaan paikkaan, jossa fysiikan lait altistuvat muokkauksen mahdollisuuksille. En näe suurta eroa tieteen ja taiteen maailmassa. Molemmat kulkevat yhteneviä ja rinnakkaisia polkuja, toinen toisilleen tietä raivaten. Hyödynnän usein työskentelyssäni fysiikan maailman ilmiöitä, asioita, jotka vielä muutama sukupolvi taaksepäin tuntuivat taikuuden aikaansaannoksilta. Teokseni elävät todellisten ja epätodellisten maailmojen rajapinnoissa ja kommunikaatioissa.

My work is focused on a study where old and new technology meet. The collision point where analogue and digital, reality and nonreality encounter. The only place where laws of physics are bendable. I don't see much of a difference between the worlds of art and science. Both walk on a path towards the same direction, leading each other. In my work I often examine the world of physics. Phenomena that still a few generations ago would have been seen achievable thru magic. My works live in communications and cross sections of the real and unreal.

Balance, 2020

Anni Porrasmäki

anniporrasmaki2(a)gmail.com

<http://www.instagram.com/samettianni>

HYPERLINK "<https://www.anniporrasmaki.com/>"

<https://www.anniporrasmaki.com>

I work with images, text and video installations. My works are inspired by ghosts, being online, personal relationships, being somewhere in-between, the stigma around mental illness, grief for time, and solving unexplained miseries.

"Narratives can make us understand. Photographs do something else: they haunt us."

- Susan Sontag

Still-kuvia videosta "You are in every picture", 2020
Still frames from the video

Riitta Posti

riitta.posti@trejni.fi
instagram@postiriitta

Minä maalaan elämää,
itseäni tähän maailmaan,
näkyväksi, katsottavaksi, silmien alle,
jotta jokin liikahtaisi,
värähtäisi ja jäisi soimaan.
On katsottava, jotta näkee.
Välillä on vaikeaa tavoittaa ajatus,
vahva, mutta vaikeasti kuvattava tunne,
erityinen ja tunnistettava.
Aika on maalarin pelastus.
Jos en tiedä miten edetä, voin vain katsoa ja kuunnella,
lähestyä uudelleen, kuin näkisin ensimmäisen kerran.
Maalauksella ei ole kiire, se odottaa.
Siinä sen voima.

I paint life,
myself into this world,
turning myself visible, watchable, observable,
to make something move,
resonate and sound.
One must look to see.
Sometimes it's hard to reach a thought,
a strong yet indescribable emotion
particular and recognisable.
Time is the painter's redemption.
If I don't know how to proceed, I can simply watch and listen,
approach it again as though seeing for the first time.
The painting is in no hurry; it waits.
Therein lies its strength.

Keltainen villatakki, 2020, öljy kankaalle, 160 x 200 cm

Yellow cardigan, 2020, oil on canvas, 160 x 200 cm

Kuiskaaja, 2020, tempera kankaalle 80 x 100 cm

Whisperer, 2020, tempera on canvas, 80 x 100 cm

Susanna Selin

<https://www.susannaselin.com/>

Olen kiinnostunut metaforista.
Pinnoista ja aistimuksista.
Valokuva toimii välineenäni testailulle.
Kuvat kuroutuvat yhteen ja määrittyvät.
Ihmisen olemassaolon kokemus on absurdi.
Häpeän ja rakkauden tunteet siinä vuorottelevat.

I'm interested in metaphors.
Surfaces and sensing.
The photograph serves as my tool for testing.
The images reach together and are defined.
The experience of human existence is absurd.
Feelings of shame and love in it alternate.

Prosessikuva/ Process image, 2020

Sampo Sirkka

<https://www.samposirkka.com/>

Olen taiteilija, joka työskentelee pääasiassa maalauksen parissa. Inspiroidun muun muassa kuvataiteesta, tieteestä, historiasta ja kirjallisuudesta. Viime vuosina ensisijainen tekniikkani on ollut öljyvärimaalaus, jota pyrin käyttämään mahdollisimman monipuolisesti.

Mietin, mikä on ajassa muuttumatonta ja millä tavoin maailma on aina samanlainen. Ajattelen, että maalauksissani ei ole useinkaan läsnä lineaarista aikaa, eikä niiden lähtökohtana ole yksittäistä hetkeä, jota vangita. Maalausprosessini lähtökohtana on ennemminkin tuntemukseni, oma kokemukseni tai kiinnostukseni erityiseen teoriaan.

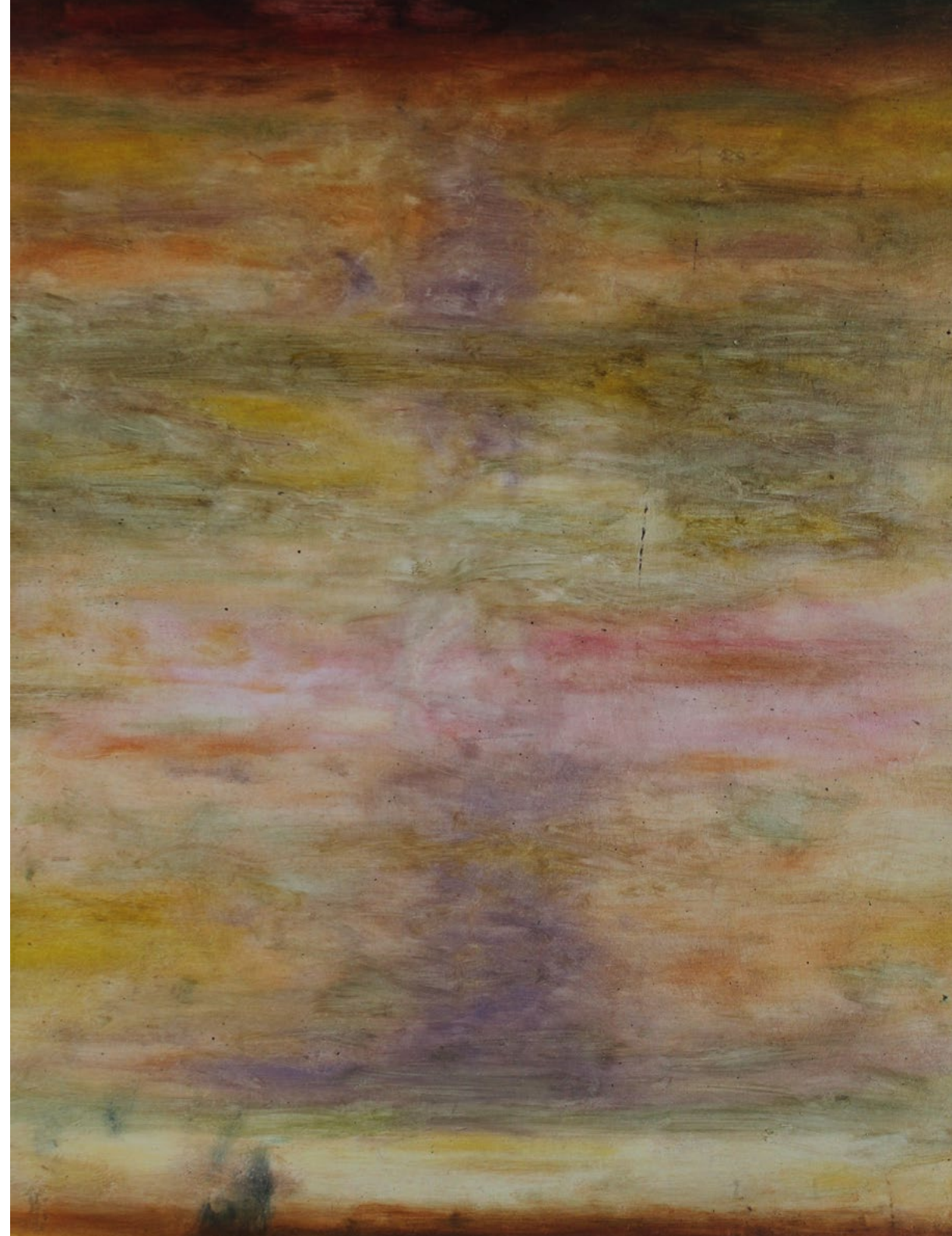
Näen taiteen tekemisen vastuullisena työnä, sillä siihen liittyy edellisten lisäksi myös oman mielipiteen ja moraalikäsitteiden julkittuominen. Olennaista on halu kiinnostua erilaisista asioista laidasta toiseen – myös epämiellyttävistä – ja halu tietää enemmän.

I am an artist who works primarily with painting. Inspired by, among other things, visual arts, science, history, and literature. In recent years, my primary technique has been oil painting, which I always try to use in a variety of ways.

I wonder what is immutable in time and how the world is always similar. I think there is no linear time in my paintings and no single moment to capture. The starting point for my painting process is rather my knowledge, my own experience, or my interest in a particular theory.

I see making art as a responsible job because it involves not only the above but also the expression of one's own opinion and moral understanding. What matters is the desire to take an interest in various things across the board – including the unpleasant ones – and a desire to know more.

Yksityiskohta maalauksesta / Detail from a painting, 2020

Alexi Systä

alesysta(a)hotmail.com

<https://www.instagram.com/ktulakta>

<https://www.facebook.com/ktulakta/>

Työskentelen pääosin öljyillä. Maalausteni teemat tasapainoilevat ympäröivän luonnon sekä ihmisten kuvaamisen välillä. Tärkeänä inspiraation lähteenä toimii myös musiikki ja siihen liittyvät kuvitukset.

Yhdistelen teoksissani ekspressiivistä maalausjälkeä tarkkoihin yksityiskohtiin, jolloin niiden sisältämiä maailmoja täytyy tarkastella myös lähemmin. Maalausprosessiini kuuluu usein erilaisia liuottimin luotuja sattumia, jotka saattavat muokata itse teosta eri suuntaan kuin alkuperäinen suunnitelma on pitänyt sisällään.

Suurimman osan viimeaikaisista maalauksistani olen tehnyt eräänlaisen päiväkirjan muodossa ottamiini kännykkäkuviin ja havaintoihini pohjautuen.

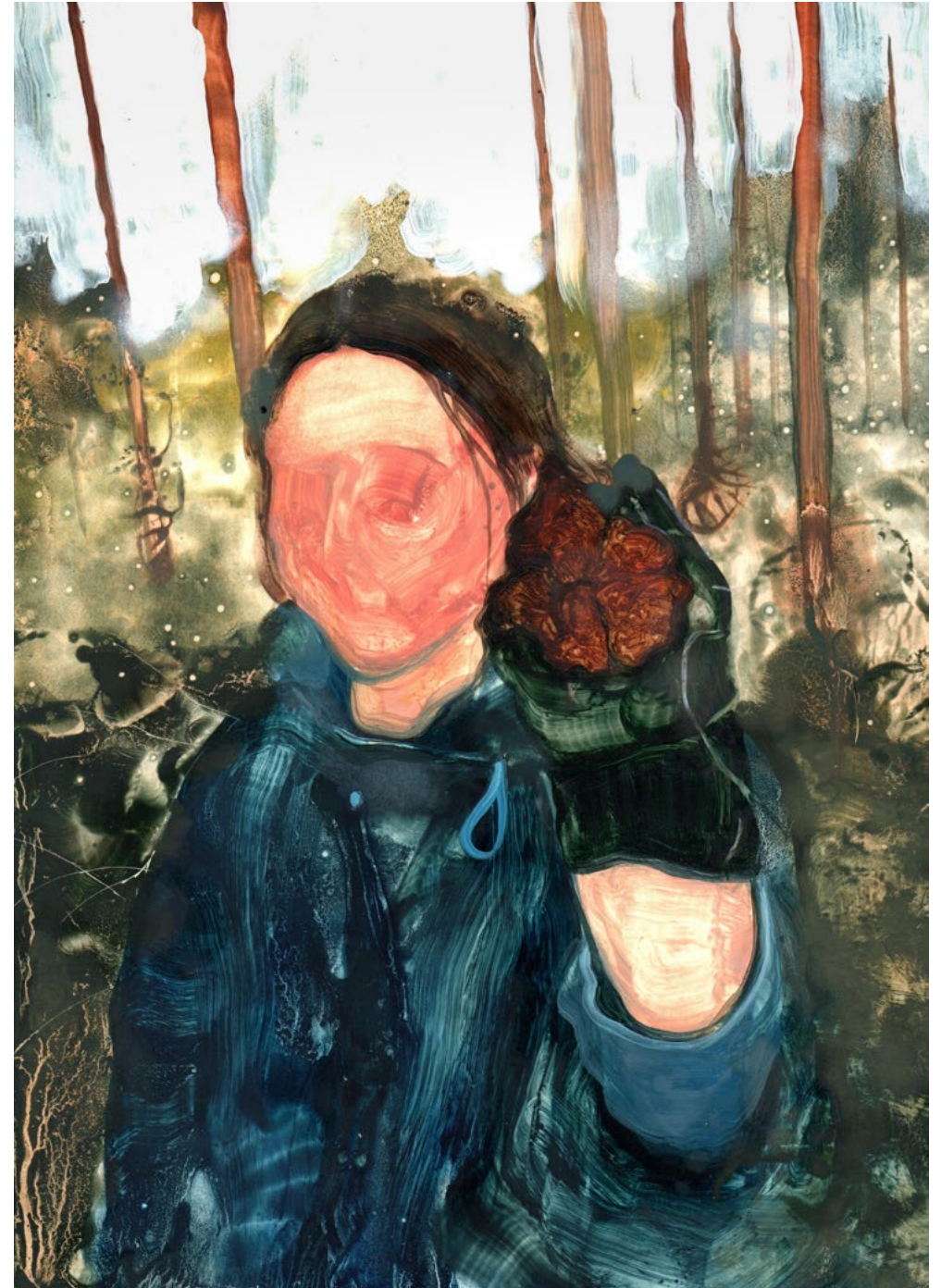
I mainly paint with oils. The themes of my paintings usually balance between the surrounding nature and the people I know. A major influence in my work is also music and its illustrative culture.

With the combination of expressive backgrounds and sharp details I like to create worlds that need to be looked at more closely. My painting process often includes different kinds of coincidences made with flowing turpentine, sometimes leading the work to a whole new direction.

Most of my latest works I have painted in some kind of a diary-like format, based on my observations and photos taken by myself.

(#25) Korvasientä (sarjasta Rock and roll all night long),
2020, öljy kartongille, 30,5 x 21,5 cm

(#25) creamed false morels (from the series Rock and roll all night long),
2020, öljy kartongille, 30,5 x 21,5 cm

Niko Tampio

www.nikotampio.com

I work mainly with photography, text and installation. I Wrote My Thesis to The Alchemist Beat.

Object 1 and 2, 2018, digitaaliset valokuvat kankaalle, uudelleen käytetyt materiaalit / digital photos on canvas, upcycled materials

Venla Torppa

instagram @venlaarmiida
Venlatorppa@gmail.com

Rakastan lintuja, mutta ihmisistä en pahemmin välitä.

Olen tarkkailija. Piirrän paperille näkemäni.
Olen myös taidegraafikko. Kaiverran kuparille sen mitä muistan.

Haluaisin osata rakentaa pesän.
En haluaisi osata lentää.

I love birds, but I'm not that into humans.

I'm an observer. I draw what I see.
I'm also a printmaker. I carve my memories on a copper plate.

I would like to know how to build a nest.
I would not like to know how to fly.

Kuivaneulavedoksia / Drypoint proofs, 2020

Emilia Usvalaakso

emiliausvalaakso@gmail.com

emiliausvalaakso.com

Tutkin valokuvan, liikkuvan kuvan ja installaation keinoin katseen tematiikkaa taiteellis-teoreettisista lähtökohdista.

Katseella on valtaa.

Ei ole yhdentekevää, kuka katsoo ja ketkä ovat katseiden kohteena.

Onko katseella lupa?

Onko katse yksisuuntaista ylivaltaa, vai vuorovaikutusta?

Tämänhetkinen, sukupuolittunutta katsetta pohtiva taiteellinen työskentelyni ammentaa feministisestä kuvantutkimuksesta ja tutkii tasa-arvoisen ja vastavuoroisen katseen mahdollisuutta.

Kuinka katsomisen konventioita voitaisiin purkaa, katsoa toisin?

I study the theme of gaze through photography, moving image, and installation art, from an artistic-theoretical point of view.

The gaze has power.

It is not indifferent who looks and who is the target of the gaze.

Does the gaze have permission?

Is the gaze dominant or interactive?

My current work draws on the feminist theories of image research and reflects a gendered look, and explores the possibility of equal and mutual gaze.

How could the conventions of gaze be dismantled?

How could we look differently?

Tutkielma katseesta, osa 2, 2020, prosessikuva
A study of a gaze, part 2, 2020, process image

Juha Vakkilainen

<https://www.juhavakkilainen.com/>

Menen metsään ja maisemaan. Tunnustelen kivien karheutta ja sammalen vihreää pintaa. Valokuvaan.

Olemme toisia toisillemme, metsä ja minä. Kumpikin näkijä, kumpikin nähty, erilaisia ja outoja, silti samaa juurta ja syntyä, yhteistä maailman lihaa, yhteistä kieltä ja kertomusta.

Asioiden nimet haalistuvat ja putoilevat pois. Ne korvautuvat kielellä, joka syntyy tässä ja nyt. Metsä ympäriltäni katoaa. Jäljelle jää paikka, jota kutsuin metsäksi.

Valokuvaaminen on asettumista osaksi maailmaa, tulemistä osaksi jotakin, jonka osa jo valmiiksi on. Valokuva ei ole pelkkä ulkoisen maailman ilmentymä, eikä vain kehoni ja mieleni luomus tai läsnäoloni ilmaus, vaan yhdessä maailman kanssa kohdatessa syntyvä jälki. Valokuva on kieltä, joka saa alkunsa tässä kohtaamisessa.

I walk into the woods and hike to the landscape. I feel the roughness of the rocks and touch the green surface of the moss. I photograph.

We are strangers to one another, the forest and me. Both of us seers, both of us seen, different and strange, yet of the same root and birth, of the same earth's flesh, of the same language and narrative.

The names of things fade and fall away. They are replaced by a language that is born here and now. The forest around me disappears. Only a place that I used to call a forest remains.

Photography is about placing yourself as part of the world; of becoming a part of something that you already are a part of. A photograph is more than a manifestation of the external world; it is more than a creation of my body and mind or an expression of my presence; it is an impression that forms when I meet the world, together with it. A photograph is a language that originates in this meeting.

Paikka, jota kutsuin metsäksi I, valokuva
The place I called forest I, photo

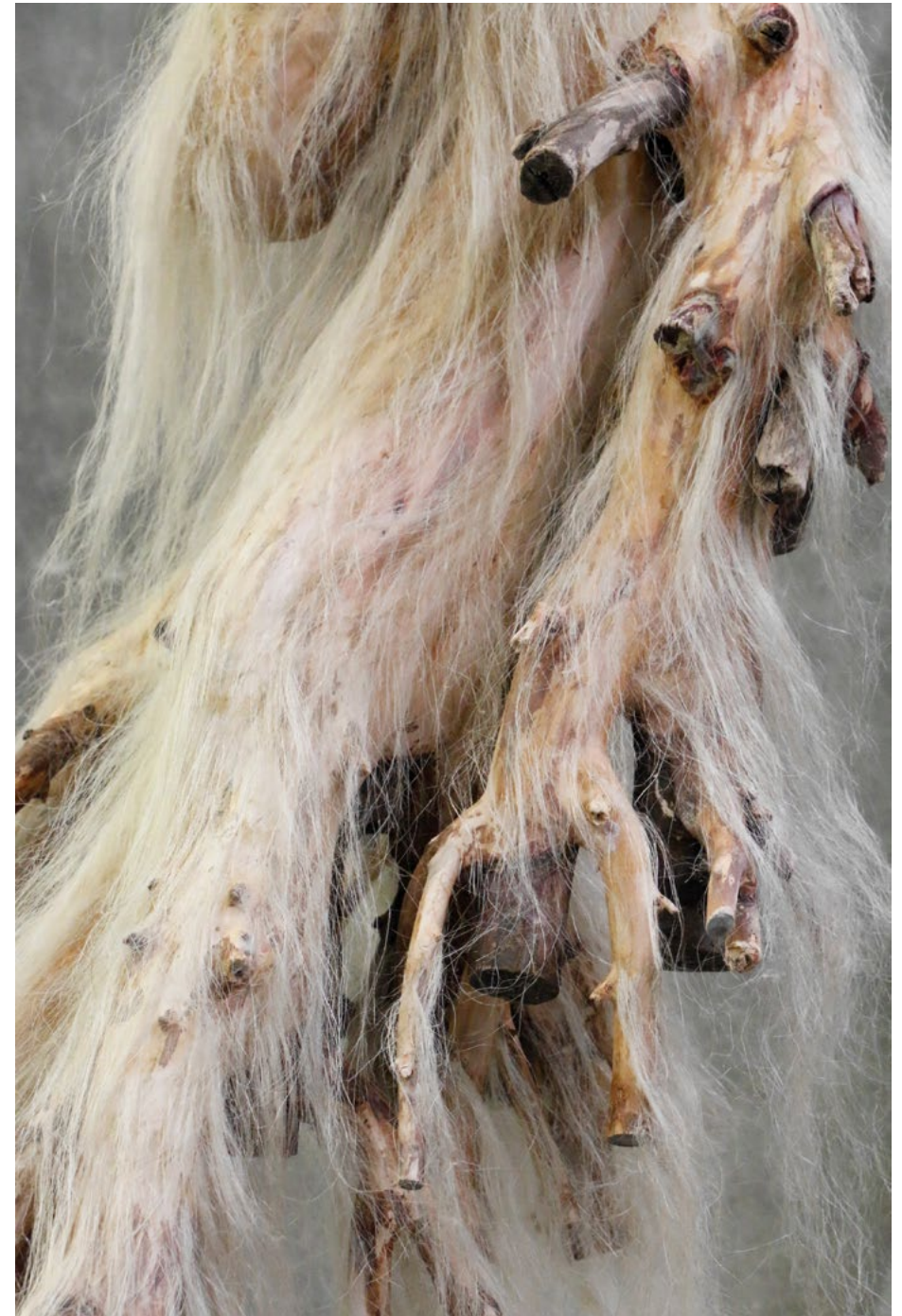

Fanny Varjo

fannyvarjo@gmail.com
www.fannyvarjo.wordpress.com
www.instagram.com/fannyvarjo/

Työskentelen pääosin kuvanveiston ja installaatioiden parissa. Taiteellinen työskentelyni on usein materiaalilähtöistä. Yhdistelen jännitteen luomiseksi erilaisia materiaaleja lempeästi osaksi teosta. Pidän kiehtovana ihmiskehon lihallsuuden ja luonnon elementtien välisiä yhtäläisyyksiä. Veistos muuttuu keholliseksi, kun sen pintojen poimut assosioituvat inhimilliseen ihoon tai sen pintaa pukee karva. Tällainen ruumiillisuus luo ajatuksia vieraudesta, joka usein toistuu teoksieni teemana vallan sekä luonnon ja ihmisen välisen jännitteen lisäksi. Olen kiinnostunut siitä, kuinka havainnoimme ja hallitsemme ympäristöä ja miten näemme itsemme ja oman ruumiillisuutemme suhteessa siihen.

I work mainly with sculptures and installations. Materials are usually the starting point in my work. I combine different materials on the sculpture seeking for some tension. It is fascinating to find similarities between the versatile corporeality of the human body and the diversity of natural elements. The sculpture becomes bodily when the wrinkled surfaces of the wood associate strongly with human skin or its surface is covered with hair. Such corporeality creates thoughts of alienation, which can be seen as the theme of my works, as well as power and the tension between nature and human being. I find it interesting how we observe and control the environment and how we see ourselves in relation to it.

Yksityiskohta teoksesta Waiting Room 2019–2020
A detail of Waiting Room 2019–2020

Niina Villanueva

www.niinavillanueva.net

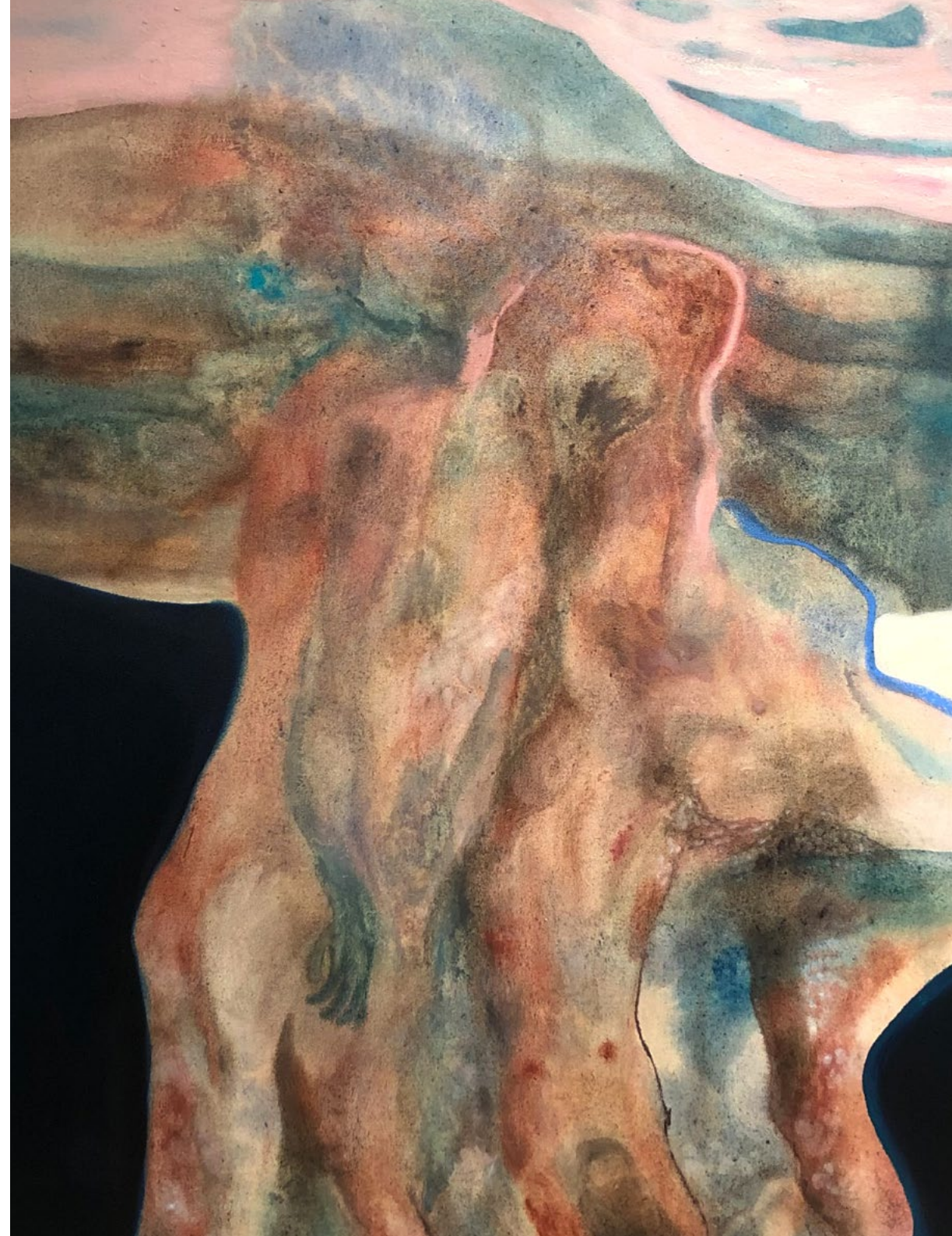
niinavillanueva@gmail.com

Instragram [@niina_villanueva_](https://www.instagram.com/niina_villanueva_)

Kuvaan teoksissani usein jonkinlaista rajaa tai siirtymää, olemisen kahta puolta. Menetystä, traumaa tai muistoa luopumisesta. Kerroksellinen ja ohut öljyn ja pigmentin rinnakkaisuus mahdollistaa maalauksellisesti maailmojen risteämisen. Hahmoni ovat usein matkalla tai kääntymäisillään takaisinpäin, läsnä mutta kuitenkin hieman eteerisinä hahmoina. Koen niiden ilmestymisen omanlaisenaan vuoropuheluna jonkin näkymättömän maailman ja olioiden kanssa; tämä maailma on yhtä outo tekijälleen. Tätä pidän maalaamisen ehdottomasti parhaimpana elementtinä; tutkiessani jotakin näkymätöntä rajaa ja maailmaa tulen usein myös itse yllätetyksi.

My work can usually be seen divided by two different points of view; the physical and the spiritual. There is a sense of moving on from the physical world or a passing, that can be seen in my work. I paint with fairly thin paint that is applied layer by layer, to capture this elusiveness. The figures in my paintings are on a spiritual journey or in a transformative state, present and absent at the same time. I like to see painting these figures as a dialogue between the unknown world and myself, intuitively trying to get a hold of something that is there but in an unknown form. This is the most interesting part of painting, revealing something, something that usually takes the creator by surprise, and leaves a sense of connection to the unspoken or ethereal.

Ääri, öljy kankaalle, 2020, 100 x 80 cm
Verge, oil on canvas

HENKILÖKUNTA / STAFF 2020–2021

TAINA ERÄVAARA
KOULUTUS- JA TUTKIMUSPÄÄLLIKKÖ
HEAD OF EDUCATION AND RESEARCH IN FINE ARTS

ERIKA ADAMSSON MAALAUUS
PT. TUNTIOPETTAJA
PAINTING, LECTURER

HENNA-RIIKKA HALONEN
NYKYTAITEEN LEHTORI
CONTEMPORARY ART, SENIOR LECTURER

RIINA KOTILAINEN
KAMPUSART-TAIDEOHJELMAN TAIDEKOORDINAATTORI
ART COORDINATOR, THE KUPITTA CAMPUS ARTS PROGRAMME

RENJA LEINO VALOKUVA
LEHTORI
PHOTOGRAPHY, SENIOR LECTURER

ISMO LUUKKONEN
YLIOPIETTAJA, VALOKUVA, KOULUTUSVASTAAVA
PRINCIPAL LECTURER, PHOTOGRAPHY, DEGREE PROGRAMME LEADER

EERO MERIMAA
KUVANVEISTO, PT. TUNTIOPETTAJA
SCULPTURE, LECTURER

LAURA MIETTINEN GRAFIIKKA
PT. TUNTIOPETTAJA
PRINTMAKING, LECTURER

SUSANA NEVADO MAALAUUS
PT. TUNTIOPETTAJA
PAINTING, LECTURER

ANTERO PAAVOLA
PIIRUSTUS, LEHTORI
DRAWING, SENIOR LECTURER

ILONA TANSKANEN,
SUOMEN KIELI JA VIESTINTÄ, LEHTORI
FINNISH LANGUAGE AND COMMUNICATIONS, SENIOR LECTURER

SARI TORVINEN
OPINNÄYTETYÖT, TUNTIOPETTAJA
BA THESIS, LECTURER

OTTO-VILLE VÄÄTÄINEN
VALOKUVA, PT. TUNTIOPETTAJA
PHOTOGRAPHY, LECTURER

OPINNÄYTETÖIDEN OHJAUS / BA THESIS TUTELAGE

HENNA-RIIKKA HALONEN
MIA HANNULA
ISMO LUUKKONEN
ILONA TANSKANEN
SARI TORVINEN

Arts Academy at Turku University of Applied Sciences
Degree Programme in Fine Arts

Turun ammattikorkeakoulun Taideakatemia
Kuvataiteen koulutus

www.turkuamk.fi > Tutkinnot ja opiskelu > Tutkinnot > Kuvataiteilija (AMK)